ใน งานพระราชทานเพลิงศพ

นายอุ่ณห์ อุณหธูป

รุวัดประยุรวงศาวาส ธนบุรี

มื่อวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๑๔

ใน งานพระราชทานเพลิงศพ

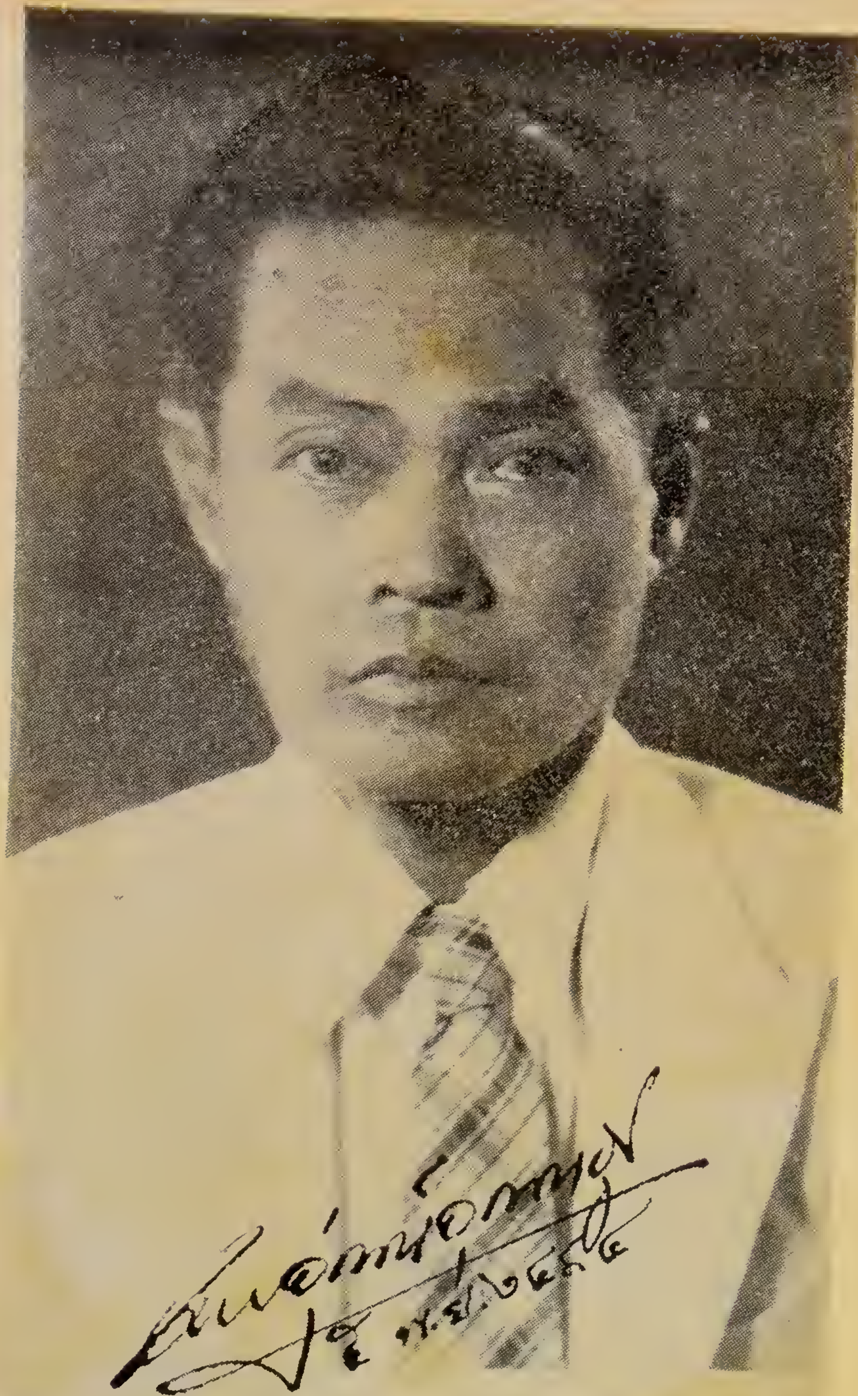
นายอุ่ณห์ อุณหธูป

ณ เมรุวัดประยุรวงศาวาส ธนบุรี

เมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๑๔

นายอุ่ณห์ อุณหธูป

เมื่ออายุราว ๔๘ ในปี ๒๔๘๔

นายอุ่ณห์ อุณหรูป
ข้าราชการ

พ่อเกิดเมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๔๓๖ ณตำบลบางขุนพรหม อำเภอบางขุนพรหม จังหวัดพระนคร เป็นบุตรนายธูปและนางพลอย อาชีพของปู่คืองานช่าง ท่านเป็นทั้งศิลปีและช่างฝีมือ เพราะท่านเป็นทั้งช่างเขียนภาพ ช่างปั้น ช่างแกะสลัก และช่างไม้ ส่วนย่าก็มิได้อยู่เปล่า ๆ ท่านถืออาชีพค้าขาย

พ่อเป็นนักเรียนโรงเรียนวัดเบญจมบพิตรแห่งเดียว เมื่อออกจากโรงเรียนแล้ว พ่อเข้ารับราชการเป็นเสมียนกรมตำรวจพระนครบาล สังกัดกระทรวงนครบาล เมื่อปี ๒๔๕๔ ครั้นในปี ๒๔๕๗ พ่อได้ลาออกมาเข้ารับราชการเป็นนักเรียนของกรมรังวัดที่ดิน สังกัดกระทรวงเกษตราธิการ ขณะนั้นพ่ออายุได้ ๒๑ ปีกับ ๒๓ วัน และได้รับเงินเดือนขั้นเริ่มต้น ๑๕ บาท พ่อรับราชการ

อยู่ ณ ที่แห่งเดียวนี้ตลอดมา จนกระทั่งได้รับเงินเดือนขั้น ๑๖๐ บาท และออกจากราชการเพื่อรับบำนาญด้วยเหตุสูงอายุเมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๐๐ อันเป็นวาระที่พ่ออายุได้ ๖๔ ปีบริบูรณ์ อิสริยาภรณ์ที่พ่อได้รับคือเหรียญจักรพรรดิมาลา – ได้รับเมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๔๘๘ เหรียญบรมราชาภิเษก – ได้รับเมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ และเบญจมาภรณ์มงกุฎไทย – ได้รับเมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๔๙๘

พ่อมีพี่ชายคนหนึ่งและน้องชายคนหนึ่ง เมื่อยังเยาว์ภายหลังปู่และย่าได้ย้ายไปตั้งถิ่นฐานอยู่ยังละแวกนางเลิ้ง ที่ถนนพะเนียงทางแถบวัดแค โดยมีนิวาสเป็นเรือนทรงไทยขนาดกว้างขวาง สำหรับลูกในรุ่นที่ยังพอคลับคลาความได้ เรือนหลังนั้นเป็นอันว่าได้สาปสูญไปด้วยอาการลึกลับในที่สุด ถึงขนาดย้อนกลับไปหาดูไม่พบแม้แต่ซาก และพ่อไม่เคยเอ่ยถึงมันอีกเลย

พ่อเป็นต้นสกุล *อุณหฤป* อันเป็นนามสกุลซึ่งได้รับพระราชทานจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๖

กับภรรยาเดิมซึ่งได้เริดร้างกันไป พ่อมีลูกสาวด้วยกันผู้หนึ่งชื่อ *บุญปลูก*

กับ *นางเพิ่ม* ภรรยาอีกผู้เดียวของพ่อ ซึ่งเป็นคู่ทุกข์คู่ยากกันมาด้วยความยากแค้นลำเค็ญอย่างแสนสาหัส และอยู่ครองกันมาจนตราบวัยชรา มีลูกด้วยกันคือ –

ประภัสสร (มีเหตุให้ต้องเปลี่ยนไปตามคติของญาติผู้ใหญ่เป็น *ประมูล* ตั้งแต่ยังเยาว์)

พรรณี

พวงศรี

พิชนะ

ปรีดา

ปราโมทย์

ลัดดา

อำไพ

อรพินธุ์

นอกจากนี้ยังมีที่ตายไปเสียแต่ยังอ่อนยังเยาว์อีกคนสองคน นับว่าพ่อเป็นผู้มีลูกมากก็จริง แต่ก็นับว่ายังน้อยในเรื่องมีหลานให้เห็น ๆ แต่เท่าที่มีและได้เห็นพ่อก็ชื่นชม

ทุกคนไป และที่พ่อรับมาไว้ในอุปการะทั้งแต่ยังเยาว์ และเมื่อเติบโตแล้ว พ่อก็รักและเมตตาอย่างหาที่สุดมิได้ นี่เป็นน้ำใจประเสริฐยิ่งส่วนหนึ่งของพ่อซึ่งมีต่อลูกอย่างไม่รู้จักจบสิ้น

กว่าค่อนของชีวิตข้าราชการในตำแหน่งหน้าที่ช่างรังวัดที่ดิน พ่อต้องออกไประเหระหนอยู่ในส่วนภูมิภาคแทบทุกสารทิศเป็นประจำ การไปราชการเช่นนี้ในสมัยนั้นภาษาพูดเรียกว่า "ออกป่า" ซึ่งก็ตรงกับสภาพที่ต้องไปตระเวนและขลุกอยู่กับป่าเพื่องานทำแผนที่ ในระยะต้น ๆ เมื่อสำเร็จออกเป็นพนักงานรังวัดใหม่ ๆ ก็ออกป่าครึ่งปีและอยู่กรมหรืออยู่กรุงครึ่งปี บางทีก็ออกป่าปีหนึ่งและได้อยู่กรุงครึ่งปี ต่อมาภายหลังเมื่อต้องออกไปอยู่ในส่วนภูมิภาคเป็นแรมปี พ่อก็อพยพครอบครัวไปด้วย ในระยะนี้พ่อไปอยู่ทางภาคพายัพ ช้ำ ๆ นาน ๆ จึงจะได้พากันกลับเข้ามา "พักผ่อน" เสียที ต่อมาเมื่อครอบครัวทวีขึ้นพ่อก็เหลือกำลังจะหอบหิ้วไปด้วยได้ จึงจำต้องปลดปลงไว้ข้างหลังทางกรุงเทพฯ ในระยะนี้แม่กับลูก ๆ จึงไม่ค่อยได้พบเห็นพ่อเท่าไรนัก แต่พ่อก็หมั่นมีจดหมายส่งข่าวมาให้อุ่นใจอยู่เสมอ

จนเมื่อจวนเข้าปลายอายุราชการ พ่อจึงได้อยู่ประจำกรมและพอจะลงหลักปักฐานเป็นหลักแหล่งได้ที่ตรอกกัลยาณ์ ถนนสมเด็จเจ้าพระยา ธนบุรี เป็นบ้านไม้สองชั้นขนาดจุตามประสาครอบครัวใหญ่ บ้านหลังนี้ให้มีอันต้องผจญกับพระเพลิงเมื่อเกิดไฟไหม้ใหญ่ที่ละแวกถนนดินแดง และโดนไหม้วอดไปครึ่งหลัง พ่อแม่กับลูก ๆ ที่อยู่ด้วยกันได้ช่วยกันระดมกำลังปัญญาซ่อมสร้างมันขึ้นใหม่จนสำเร็จ เป็นบ้านที่อุ่นห์เกล้าต่อไปอีกวาระหนึ่ง ในที่สุด – หลังจากที่ร่อนเร่มาแทบทุกภาคของประเทศอยู่เกือบทั้งชีวิต พ่อก็สามารถมีเรือนตายอันเป็นชายคาของตนเองได้อย่างสงบสุข และสมปรารถนา

พ่อมีทั้งฝีมือและภูมิรู้ในวิชาชีพของตนเป็นอย่างเอก ประกอบด้วยประสพการณ์อเนกอนันต์จากชีวิตที่หน้าที่การงานได้พาไปเจนมาจนช่ำ จึงนอกจากจะเป็นช่างที่เก่งเป็นเอกแล้ว พ่อยังเป็นครูที่ดีอีกนานัปการด้วยสำหรับช่างแผนที่หลายต่อหลายรุ่น

พ่อเป็นผู้มีนิสัยไม่ชอบอยู่นิ่งเฉยโดยไม่มีงานการอะไรทำ เมื่อแรกปลดเกษียณพ่อพยายามออกไปหางาน

การพิเศษทำตามที่ถนัด ผลก็กลับตอบแทนให้พ่อเห็นว่าชีวิตที่น่าเบื่อหน่ายอยู่กับบ้านยังจะเป็นสุขสบายเสียยิ่งกว่า แต่ไป ๆ เจ้าความเบื่อหน่ายก็คงเป็นตัวที่น่ารำคาญของมันอยู่ตามเดิมนั่นเอง ชีวิตในบั้นปลายของพ่อจึงเหมือนติดคักอยู่กับหนังสือพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์ไปวัน ๆ อย่างน่าเห็นใจ จนท้ายที่สุดพ่อก็มีปรารภถึงความตายด้วยอารมณ์แช่มชื่นเบิกบานยิ่งนัก

ความสุขอีกอย่างสองอย่างในชีวิตปลดเกษียณของพ่อก็คือการได้ไปเดินจ่ายตลาดนัดที่สนามหลวงในวันเสาร์วันอาทิตย์ และการได้มีโอกาสไปพบปะเพื่อนฝูงเก่า ๆ ตลอดจนผู้ที่เคารพนับถือในวันที่ไปรับบำนาญ วันเช่นนี้เป็นวันที่พ่อหวงแหนมาก ถ้าไม่ถึงแก่เจ็บป่วยจริง ๆ แล้วก็จะไม่ยอมให้ใครไปแทนเลย จนแม้ในระยะหลัง ๆ เมื่อรู้สึกตัวว่าถดถอยกำลังวังชาลงไปอีกและเลิกไปเดินตลาดนัดแล้ว พ่อก็ยังคงหวงแหนวันรับบำนาญของท่านอยู่อย่างแน่นแฟ้น

เมื่อปลายธันวาคม ๒๕๑๓ พ่อก็ยังคงลุกขึ้นแต่งตัวเรียบร้อยไปรับบำนาญของท่าน และไปมีความสุข

อยู่ในหมู่เพื่อนฝูงและผู้เป็นที่เคารพนับถือเก่า ๆ อย่างที่ได้เคยประพฤติปฏิบัติมาสิบสามปีเศษแล้ว และไม่มีใครคาดคิดว่าหนนี้จะเป็นหนที่พ่อได้ไปเป็นครั้งสุดท้าย

. . . ขากลับพ่อเกิดวิงเวียนหน้ามืด และล้มฟาดอย่างแรงกับถนนในละแวกบ้าน แล้วพ่อก็ป่วยซมอยู่เรื่อยมาตั้งแต่นั้น แรก ๆ พ่อก็เต็มใจยินยอมรับการรักษาพยาบาลทุกอย่างที่ลูก ๆ ได้ช่วยกันจัดสรรค์ให้ แต่อาการก็มีแต่ทรุดลงและหลังจากที่ต้องผิดหวังกลับมาจากโรงพยาบาลแล้ว พ่อก็ดูเหมือนจะรู้วาระของตนในชาติภพนี้ดี ท่านถือเอาการเฉยเมยต่อทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเครื่องกีดกั้นความรบกวนต่อความสงบอกสงบใจของท่าน

ในกระบวนลูก ๆ ด้วยกัน ก็ลูกชายคนโตน่ะแหละที่ชีวิตมีแต่พลัดพรากจากกันอยู่เรื่อยมา อย่างที่แทบเรียกได้ว่าตั้งแต่เขาแรกเกิดเลยเทียว ในระยะนั้นเอง – เมื่อลูกคนนี้โผล่มาเยี่ยมได้อีกหลังจากหายไปสองสามวัน และจะเป็นเพราะอะไรก็ไม่ทราบได้ หลังจากเงียบเฉยไม่พูดจามาสองหรือสามวันแล้ว พ่อก็ลุกขึ้นพูดด้วยกับเขาจนเป็นที่ยินดีแก่แม่และลูก ๆ บรรดาที่อยู่เฝ้า

ไข้กันมา แต่คงไม่มีใครได้ยินคำแรกที่พ่อพูด ซึ่งเหมือนเป็นการพูดต่อจากที่เคยได้พูดจาปรารภกันมานานแล้ว ว่า "คราวนี้พ่อเห็นจะจากเจ้าไปแล้วละ" ! ข้างลูกก็ส่ายหน้าแข็งขันและเถียงว่า "ยังหรอก พ่อ ยังไม่ถึงอย่างนั้นหรอก พ่อ" พ่อก็ปรารภเหมือนบ่นว่า "จะอยู่ไปทำไมกัน น่าเบื่อ . . ." ข้างลูกก็ส่ายหน้าอีก และจับเข่าพ่อระหว่างที่คิดหาข้ออ้างที่จะดึงกำลังใจพ่อเอาไว้ ที่สุดเขาก็หลุดปากออกมาว่า "อยู่เป็นเพื่อนแม่ อยู่ให้ลูก ๆ อุ่นใจ . . . เถอะพ่อ" พ่อตอบออกมาเบา ๆ ทันที พึ่งเหมือนกับว่า "อยู่ไปให้เป็นภาระน่ะซี"

ลูกชายรู้ดีว่าขอบเขตการโต้แย้งควรจะทำให้เพลาลงเสียที่ตรงนี้ หลังจากที่อึ้งไปครู่หนึ่งเขาจึงได้เอ่ยเป็นการสรุปขึ้นว่า "เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน พ่อ การจะอยู่จะไปไม่ใช่เรื่องที่เรากำหนดเองได้ ถ้าจะต้องอยู่ต่อไปเราก็จะอยู่ไปอย่างดี แต่ถ้าจะต้องไปก็ . . . ไปกันอย่างดี นะพ่อ"

สีหน้าของพ่อเหมือนจะแย้มยิ้มออกมาอย่างรื่นรมย์ และพูดอะไรเบา ๆ คล้ายกับว่า "เออ อย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อย"

แต่ถึงแม้จะได้ยินไม่ถนัดหรือไม่ได้ยินเลย ลูกชายก็ซึ้งแก่ใจดีว่าพ่อหมายถึงอะไร เขาก้มลงกราบฝ่ามือพ่ออยู่นาน และอยากจะอยู่อย่างนั้นให้นานแสนนาน เพื่อชดเชยกับความห่างเหินกันที่มีมาเกือบตลอดชีวิตของพ่อ

เขารู้ดีว่าพ่อหมายถึงอะไรจากสีหน้าและสุ้มเสียงนั้น เขารู้ดีว่าพ่อถือว่านั่นเป็นข้อตกลงในอันที่จะให้พ่อจากไปได้อย่างสนิทใจพ่อ

และแล้วอีกสองหรือสามวันต่อมา ในยามปัจจุสมัยของวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๔ พ่อก็สิ้นลมปราณไปด้วยอาการสงบ และโดยมีพระอรหังติดปากและติดลมหายใจสุดท้ายไปด้วยอย่างแจ่มชัด

นายอุ่ณห์ อุณหธูป – ข้าราชการ นายช่าง ครู สามี บิดา และปู่คนตาคนได้สิ้นภาระจากชาตินี้และภพนี้ไปแล้วเป็นอย่างดี

ขอให้พ่อได้เกิดในและเจริญด้วยพระบวรพุทธ-ศาสนายิ่ง ๆ ขึ้นไปเถิด

อนึ่ง ในจำนวนลูก ๆ โดยเฉพาะลูกชาย ก็มีอยู่เพียงผู้เดียวเท่านั้นที่สบโอกาสได้ทำการหลายอย่างทดแทนพ่อ ซึ่งเมื่อพิจารณากันในแวดวงของสกุลเราแล้ว ก็เห็นว่าล้วนแต่เป็นเรื่องดีงามและสำคัญทั้งสิ้น

แรกก็คือพ่อไม่มีโอกาสได้เป็นทหาร เป็นได้เพียงสังกัดกองเกิน แต่พ่อก็มีโอกาสอันหาได้ยากที่ได้เป็น "เสือป่า" ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ลูกชายคนโตได้เป็นลูกเสือเอก และเข้ารับเกณฑ์ทหารในระหว่างสงครามอินโดจีน แต่ถึงแม้จะได้สมัครเข้าเป็นแทนการเกณฑ์ ผลการคัดเลือกร่างกายแม้จะปรากฏว่าสมบูรณ์ดีด้วยประการทั้งปวง ก็ยังต้องพ่ายแก่ประดาหนุ่มฉกรรจ์ด้วยกันที่เป็นลูกชาวสวนในละแวกตลาดพลูอย่างทาบไม่ติด ก็เลยเป็นได้แค่กองเกินอีกเหมือนกัน

ส่วนเขาได้เข้ารับใช้ประเทศชาติด้วยการเป็นทหาร

อย่างเต็มภาคภูมิ และยังได้อาสาไปถึงเส้นขนาน ๓๘ ตรงที่แบ่งประเทศเกาหลีให้เป็นศัตรูกัน และได้กลับมาโดยสวัสดิภาพและอาจอง

ประการต่อมา พ่อไม่มีโอกาสได้บวชเพื่อสืบพระศาสนาตามประเพณี ส่วนลูกคนโตถ้าได้บวชก็คงเป็นภิกษุอาพาธในภายหลัง และก็เขาอีกน่ะแหละที่เป็นฝ่ายออกปากขอบวชให้แก่พ่อแม่ และก็ได้บวชเรียนสมศรัทธามาด้วยดี

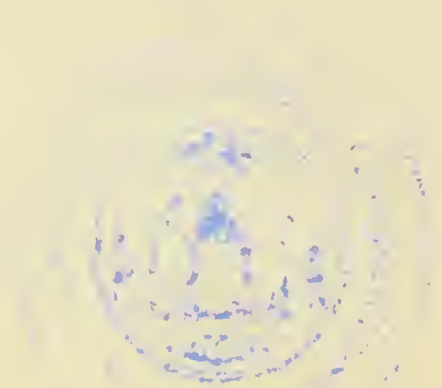
เมื่อหลุดพ้นโรงเรียนมัธยมปลายออกมาได้สักพักใหญ่ ลูกคนโตก็เข้าไปเป็นนักเรียนช่างรังวัดอยู่กับพ่อ และทำท่าจะเป็นอย่างที่เรียกกันว่า "พันธุ์ลูกหม้อ" ตัวฉกาจอยู่เป็นหลายปี แต่แล้วก็เหลว พอสอบไล่ได้ชื่อว่าเป็นช่างได้สำเร็จก็กลับขอลาออกไปทำงานหนังสือพิมพ์เสีย พ่อมิได้ปริปากเรื่องนี้เลยสักคำ

ครั้นถึงคราวของเขาบ้าง "พันธุ์ลูกหม้อ" รายนี้ก็อยู่มาได้เป็นอย่างดีโดยตลอด จนเป็นช่างสัญญาบัตรอยู่ในปัจจุบัน จึงนับว่าเขาได้สืบวิชาชีพแทนพ่อได้สำเร็จอีกประการหนึ่ง

ด้วยนานาประการดังกล่าวเป็นอาทิ เราพี่น้องของเขาจึงเห็นพ้องกันว่า นอกจากแม่ ก็เขานี่แหละที่สมควรแก่ฐานะเจ้าภาพในงานพระราชทานเพลิงศพพ่อ

เขาคือลูกคนที่ชื่อ ปรีดา ลูกชายคนกลางของพ่อ

สกุลอุณหธูป

– จาก

หนังสือ “**สาระสำคัญแห่งวิสุทธิมรรค**”

โดย วศิน อินทสระ

สำนักพิมพ์บรรณาคาร นาครเขษม พระนคร

จัดพิมพ์จำหน่าย

เกียรติคุณของพระพุทธโฆสาจารย์

พระเถระผู้มีนามว่า พุทธโฆสะ นี้ มีเกียรติคุณเฟื่องฟุ้งในสมัยของท่าน เป็นที่ยอมรับทั้งในลังกาและอินเดียว่าเป็นปราชญ์ ทรงวิทยาคุณสูงส่งประดับด้วยคุณธรรมคือ ศรัทธา ความรู้และความเพียรอันบริสุทธิ์ ยิ่งกระฉ่อนด้วยคุณสมุทัยคือศีล ความประพฤติ ความซื่อตรงและความอ่อนโยน มีความสามารถแตกฉานทั้งในพระพุทธศาสนาและลัทธิคำสอนของศาสดาคณาจารย์อื่น ๆ ประกอบด้วยปัญญาอันแหลมคม แจ่มจ้าด้วยญาณอันมิได้ติดขัดในศาสนาของพระศาสดา และในอรรถกถาทั้งหลาย มีวาจาไพเราะเปล่งออกโดยมิได้ติดขัด เป็นนักพูดผู้ประเสริฐ เป็นมหากวี เป็นเครื่องประดับวงศ์แห่งพระเถระคณะมหาวิหาร มีความรู้บริสุทธิ์และไพบูลย์ ท่านผู้ประกอบด้วยเกียรติคุณดังกล่าวแต่โดยย่อนี้แล ได้รจนาคัมภีร์วิสุทธิมรรคไว้แล้ว

พรหมวิหารนิทเทส

(พรรณนาพรหมวิหาร ๔)

---

๑. เมตตาพรหมวิหาร

บุคคลที่ควรเว้นในการเจริญเมตตา

ก่อนเจริญเมตตาผู้บำเพ็ญเพียรควรจะพิจารณาถึงโทษของโทสะและคุณของเมตตาก่อน ให้เห็นโทษของโทสะอย่างลึกซึ้ง และพิจารณาให้เห็นคุณของเมตตาอย่างถ่องแท้ แล้วจึงเริ่มเจริญเมตตา เบื้องแรกท่านห้ามมิให้เจริญเมตตาในบุคคล ๖ จำพวกคือ

๑. คนที่ไม่เป็นที่รัก เพราะเมื่อระลึกถึงคนประเภทนี้ โทสะจะเกิดขึ้นเสียก่อน

๒. คนที่เป็นที่รักอย่างจับใจ เพราะเมื่อนึกถึงบุคคลประเภทนี้ ความคิดถึงย่อมมีมากขึ้นไม่พาให้ใจสงบลงได้

๓. คนที่จองเวรกัน ถ้าแผ่เมตตาถึงคนจองเวรกัน จะทำให้ความโกรธเกิดขึ้นเมื่อนึกถึง

๔. คนที่ไม่รักไม่เกลียด อยู่ในลักษณะเฉย ๆ ท่านก็ห้ามมิให้แผ่เมตตาไปถึง (เพราะเหตุไร เหตุผลไม่แจ่มแจ้ง)

๕. คนที่ต่างเพศกัน คือชายมิให้แผ่เมตตาถึงหญิง หญิงไม่ควรแผ่เมตตาถึงชาย เพราะจะทำให้เกิดราคะขึ้นเสียก่อน

๖. คนที่ตายไปแล้ว ก็ห้ามแผ่เมตตาไปถึง เพราะจะเกิดความอาลัยอาวรณ์ทำจิตให้ไขว้เขว

บุคคลที่ควรแผ่เมตตาให้เป็นอันดับแรก

บุคคลที่ควรแผ่เมตตาให้ก่อนคือตนเอง ผู้บำเพ็ญเพียรพึงแผ่เมตตาให้ตนว่า ขอเราจงมีความสุขเถิด ขอเราจงปราศจากทุกข์เถิด ดังนี้เป็นต้น การที่ท่านสอนให้แผ่เมตตาให้ตนก่อนก็เพื่อจะได้ถือตนเป็นพยานว่า เรารักสุขเกลียดทุกข์ฉันใด คนอื่นสัตว์อื่นก็ฉันนั้น สมจริงดังที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ว่า

มองดูไปทั่วทิศแล้ว พิจารณาไม่เห็นใคร อื่นอันจะเป็นที่รักยิ่งไปกว่าตน คนอื่นสัตว์อื่นก็ย่อมรักตนเองมากเหมือนกัน เพราะฉะนั้นผู้รักตนจึงไม่ควรเบียดเบียนผู้อื่น

เมื่อทำตนให้เป็นพยานดังนี้แล้ว การที่จะแผ่เมตตาไปยังผู้อื่นก็จะสะดวกขึ้นมาก จริงอยู่ การแผ่เมตตาให้ตนเอง แม้จะแผ่อยู่สัก ๑๐๐ ปีก็ไม่ทำให้จิตถึงอัปปนา (ความแน่วแน่) ได้ แต่ที่ท่านสอนให้เจริญเมตตาในตนก่อนก็เพื่อให้ทำตนให้เป็นพยานเท่านั้น ต่อจากนั้นก็แผ่ไปถึงคนอื่นได้ ไม่ว่าจะเป็นคนที่รักหรือคนมีเวรต่อกัน แต่ทางที่ดีควรแผ่ไปยังคนที่มีอุปการคุณก่อน เช่น มารดาบิดา อุปัชฌาย์ อาจารย์ ต่อจากนั้นก็แผ่ไปยังคนที่รัก คนเฉย ๆ และคนมีเวรต่อกัน

การแผ่เมตตาไปยังคนมีเวรต่อกันมีอุปสรรคมาก เพราะยากที่จะทำใจให้ละมุนละไมได้ ความเคียดแค้นชิงชังมักจะเกิดขึ้นก่อนเสมอ ดังนั้นเมื่อประสบอุปสรรคอย่างนี้ พึงคำนึงถึงพระพุทโธวาทที่พระพุทธเจ้าเคยประทานไว้ เช่นข้อความในกกจูปมสูตรที่ว่า

"ภิกษุทั้งหลาย ถ้ามหาโจรใจเหี้ยมจะพึงเลื่อยเธอออกเป็น ๒ ท่อน ถ้าเธอยังมีจิตคิดประทุษร้ายในโจรนั้นอยู่ ก็ชื่อว่ามิได้ทำตามคำสั่งสอนของศาสดา"

นอกจากนี้ พึงพิจารณาถึงโทษของความโกรธแค้นนานาประการ เป็นต้นว่า บุคคลผู้โกรธแล้วย่อมเป็นเสมือนไม้เผาผีในป่าช้า สองข้างถูกไฟไหม้ ตรงกลางเปื้อนอุจจาระ จับต้องไม่ได้ มีแต่คนรังเกียจ คนที่ทำให้เราโกรธนั้น ถ้าเราโกรธก็เป็นการสมใจเขา ทำไมเราจะต้องทำให้สมใจของผู้ที่มุ่งร้ายต่อเรา

อนึ่ง การที่เราโกรธผู้อื่นนั้น หาทำให้เขามีความเดือดร้อนอย่างใดไม่ แต่เรากำลังทำร้ายและทำลายตัวเราเอง ความโกรธแค้นย่อมทำลายจิตใจของผู้โกรธนั่นเอง ทำไมเล่าเราจึงทำลายตัวเอง โดยยอมให้ความโกรธครอบงำ

ถ้าพิจารณาอย่างนี้แล้ว ความโกรธ เกลียดยังไม่ระงับไป ท่านสอนให้พิจารณาถึงกัมมัสสกตา คือความ

ที่สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของตนเอง ใครทำกรรมใดไว้ย่อมได้รับมรดกแห่งกรรมนั้น เขาโกรธเรา ทำร้ายเรา ก็เป็นกรรมของเขาเอง ถ้าเราโกรธเขาทำร้ายเขาก็ชื่อว่าเราก่อกรรมให้แก่ตัวเราเอง

การระลึกถึงจริยาของพระศาสดา

ถ้านึกอย่างพรรณนามาแล้ว ความโกรธแค้นก็ยังไม่ระงับไป ต่อแต่นั้นพึงระลึกถึงพระพุทธจริยาของพระศาสดาทั้งในปัจจุบันและในอดีต

ในอดีต พระศาสดาเคยทรงอดทน อดกลั้นต่อการล่วงเกินข่มเหงรังแกมาแล้ว เช่นสมัยเมื่อเสวยพระ-ชาติเป็นขันติวาทีดาบส เป็นพญาช้างฉัททันต์ เป็นพญาลิง เป็นพระเจ้าสีลวะ เป็นต้น แม้จะมีความทุกข์ทรมานปานใดก็มิได้ทำใจให้โกรธต่อผู้ทำร้ายและอกตัญญู ก็เราเป็นสาวกของพระศาสดา เหตุไฉนเล่าจึงไม่ดำเนินตามปฏิปทาแห่งพระองค์ แม้ในชาติปัจจุบัน พระศาสดาก็ไม่เคยพิโรธหรือทำร้ายใคร

พึงระลึกถึงความสัมพันธ์กัน ระหว่างท่องเที่ยวอยู่ในสังสารวัฏ

ถ้าระลึกพุทธจริยาฉะนี้แล้ว ความโกรธเกลียดก็ยังไม่หายไปจากใจ ต่อจากนั้นพึงระลึกถึงความสัมพันธ์กันระหว่างท่องเที่ยวอยู่ในสังสารวัฏอันยืดยาวนานว่า พระศาสดาเคยตรัสไว้ว่า คนที่ท่องเที่ยวอยู่ในสังสารวัฏที่ไม่เคยเป็นมารดา บิดา พี่น้อง หรือเป็นญาติกันนั้นหาได้ยากนัก คน ๆ นี้อาจจะเคยเป็นมารดาหรือบิดาของเรา อาจเคยลำบากยากเข็ญต่าง ๆ เพื่อช่วยถนอมชีวิตเรา อาจเคยช่วยชีวิตเรา ดังนี้เป็นต้น

ควรนึกถึงอานิสงส์เมตตา

ลำดับนั้น พึงระลึกถึงอานิสงส์เมตตาตามที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ ๑๑ ประการ คือ

๑. ผู้มีเมตตาย่อมหลับเป็นสุข

๒. ตื่นเป็นสุข

๓. ไม่ฝันร้าย

๔. เป็นที่รักของมนุษย์

๕. เป็นที่รักของอมนุษย์

๖. เทวดาคุ้มครองรักษา

๗. ไฟ ศัสตรา หรือยาพิษทำร้ายมิได้

๘. จิตเป็นสมาธิได้เร็ว

๙. สีหน้าเปล่งปลั่ง ผ่องใส

๑๐. เมื่อจะทำกาลกิริยา ย่อมไม่หลงตาย

๑๑. หากยังมิได้บรรลุคุณธรรมเบื้องสูง (อริยผล) ย่อมเข้าถึงพรหมโลก

การแยกธาตุ

ถ้าใจยังไม่สงบระงับ พึงแยกธาตุ คือพิจารณาบุคคลที่ตนโกรธเกลียดว่า เราโกรธอะไรเขา โกรธผมหรือขน หรือเล็บ ฟัน หนัง ธรรมดาบุคคลนั้นประกอบขึ้นด้วยธาตุ ๔ คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ เราโกรธธาตุดินของเขาหรือธาตุน้ำ ธาตุลมหรือธาตุไฟ โดยแท้จริงแล้วบุคคลและสัตว์ไม่มี มีแต่เพียงธาตุเท่านั้น เราจะโกรธธาตุทำไมเล่า

การให้ของ

ถ้าผู้บำเพ็ญเพียรระลึกอยู่อย่างนี้ ความโกรธแค้นยังไม่หายไป จิตใจไม่อาจสงบลงได้ ต่อแต่นั้นพึงกระทำโดยอุบายอันฉลาด คือให้ของแก่เขา หรือรับของจากเขา ท่านกล่าวว่า ถ้าทำได้อย่างนี้ ความโกรธของเราก็จะหายไป หรือความโกรธของเขาแม้จะติดแน่นมาหลายชาติก็จะระงับลง

การขยายเขตของเมตตา

เมื่อใจสงบลง เห็นคนที่มีเวรต่อกันเหมือนมิตรรักของตนแล้ว ผู้บำเพ็ญเพียรควรแผ่เมตตาให้กว้างออกไป ๆ จนไม่มีขอบเขต พึงมีเมตตาเสมอกัน ทั้งในตนเอง คนที่รัก คนเฉย ๆ และในคนที่เคยชัง ถ้าหากมีโจรมาขอคน ๆ หนึ่งใน ๔ คนเพื่อเอาเลือดในลำคอบวงสรวงเทพเจ้า ก็ไม่ควรเลือกใคร ๆ ให้ ควรให้โจรเลือกเอาเอง ดังนี้ ชื่อว่าเมตตาของเธอมีเสมอกันในบุคคลทั้งปวง มีความปรารถนาดีต่อผู้อื่นเสมอด้วยตนเอง

ต่อแต่นั้นพึงแผ่เมตตาไปยังทิศทั้งปวงไม่มีขอบเขต จิตของเธอก็จะถึงซึ่งอัปปนา คือฌาน

การแผ่เมตตา ๒ วิธี

๑. แผ่โดยเจาะจง เรียก โอธิสสผรณา

๒. แผ่โดยไม่เจาะจง เรียก อโนธิสสผรณา

ตัวอย่างการแผ่เจาะจง เช่นออกชื่อคน หรือจำกัดเพศ เช่น ขอหญิงทั้งปวงจงมีความสุข ขอชายทั้งปวงจงมีความสุข ฯลฯ

แผ่โดยไม่เจาะจง เช่น ขอสัตว์ทั้งปวงจงมีความสุข ขอมนุษย์ทั้งปวงจงมีความสุข ฯลฯ

๒. กรุณาพรหมวิหาร

การแผ่กรุณาพรหมวิหารนี้ เบื้องแรกท่านสอนไม่ให้แผ่ยังบุคคลที่รัก คนที่เกลียดชังหรือคนที่เฉย ๆ แต่พึงแผ่ไปยังบุคคลผู้ตกยาก กำลังได้รับความลำบากแสนสาหัส เช่นบุคคลมีอวัยวะพิการ บุคคลมีโรคที่ต้อง

ทรมานด้วยประการต่าง ๆ เมื่อแผ่ไปยังบุคคลดังกล่าวนี้ กรุณาจะเดินได้สะดวก

ถ้าหาบุคคลดังกล่าวไม่ได้ ก็ควรแผ่กรุณาถึงบุคคลที่ทำความชั่ว แม้เขาจะมีความสุขสำราญบานใจอยู่ก็ตาม เพราะบุคคลประเภทนั้น แม้คนอื่นจะเห็นเพียงอาการภายนอกว่าเขามีความสุข แต่อันที่แท้เขาเป็นผู้มีความทุกข์ที่ควรได้รับความกรุณา เหมือนโจรปล้นทรัพย์กำลังถูกนำไปสู่ที่ฆ่า แม้คนทั้งหลายจะนำพวงดอกไม้อันน่าชื่นใจและโภชนะอันประณีตมาให้ แต่โจรนั้นก็หามีความสุขด้วยดอกไม้และโภชนะนั้นไม่

๓. มุทิตาพรหมวิหาร

มุทิตา คือความพลอยยินดีต่อความสุขความสำเร็จของผู้อื่น ไม่ริษยาในความสุขของผู้อื่น ข้อนี้แปลกกว่า ๒ ข้อที่กล่าวมา คือในข้อนี้ ท่านสอนให้แผ่มุทิตาไปยังคนอันเป็นที่รักก่อน ต่อจากนั้นจึงถึงคนกลาง ๆ หรือเฉย ๆ และคนที่จองเวรกัน

๔. อุเบกขาพรหมวิหาร

อุเบกขา คือความวางใจเป็นกลาง หมายความว่า ให้วางใจเฉยทั้งในบุคคลที่รักและที่ชัง คือไม่ให้รักไม่ให้ชัง เป็นภาวะที่ละเอียดอ่อนทำได้ยาก แต่มีผลประเสริฐยิ่งนัก ผู้สามารถทำได้ย่อมวางใจเป็นกลางในบุคคลทั้งปวง จะทำอะไรก็สักแต่ว่าทำตามหน้าที่ ทำให้จิตใจสงบเยือกเย็น เป็นการปิดกั้นราคะ โลภะ และโทสะ

สิ่งที่พรหมวิหารฆ่าและสิ่งควรระวัง

เมตตาพรหมวิหาร มีคุณสมบัติในการฆ่าพยาบาท สิ่งควรระวังคือความรักความเสน่หา เพราะเมตตาใกล้กับความรักเหลือเกิน

กรุณาพรหมวิหาร มีคุณสมบัติในการกำจัดวิหิงสา คือความคิดเบียดเบียน สิ่งควรระวังคือความโศกเพราะกรุณามีความหวั่นใจ ทนไม่ได้ต่อความทุกข์ของผู้อื่นเป็นลักษณะ

มุทิตาพรหมวิหาร มีคุณสมบัติในการกำจัดอรติ ความไม่ยินดีด้วยหรือริษยา การเห็นใครได้ดีแล้วทนไม่ได้ สิ่งที่ควรระวังคือความร่าเริงเกินไป จะติดไปในทางฟุ้งซ่าน

อุเบกขาพรหมวิหาร มีคุณสมบัติในการกำจัดความยินดียินร้าย แล้วพิจารณาความที่สัตว์ทั้งหลายเป็นผู้มีกรรมเป็นของตนเอง สิ่งควรระวังคือความวางเฉยที่ไร้ญาณ หรืออุเบกขาที่เจือด้วยโมหะ

คำของพระสารีบุตร

พระสารีบุตรกล่าวไว้ว่า

"อาวุโส! เมตตาเจโตวิมุติเป็นเครื่องสลัดทำลายพยาบาท กรุณาเจโตวิมุติเป็นเครื่องสลัดทำลายวิหิงสา มุทิตาเจโตวิมุติเป็นเครื่องทำลายอรติ ความไม่ยินดีไม่พอใจ อุเบกขาเจโตวิมุติเป็นเครื่องทำลายราคะ"

ข้าศึกใกล้และไกลของพรหมวิหาร

ท่านกล่าวว่า ข้าศึกใกล้ของ **เมตตา** คือ **ราคะ**

ข้าศึกใกล้ของ **กรุณา** คือ **โทมนัส** ความเสียใจ

ข้าศึกใกล้ของ **มุทิตา** คือ **โสมนัส** ความพอใจเกินไป

ข้าศึกใกล้ของ **อุเบกขา** คือ **อุเบกขาที่ไร้ญาณ** คือความรู้

ส่วนข้าศึกไกลของ **เมตตา** คือ **พยาบาท** ความปองร้าย

ข้าศึกไกลของ **กรุณา** คือ **วิหิงสา** ความคิดเบียดเบียน

ข้าศึกไกลของ **มุทิตา** คือ **ความไม่ยินดีด้วย**

ข้าศึกไกลของ **อุเบกขา** คือ **ราคะ** ความกำหนัดพอใจ และ **ปฏิฆะ** ความกระทบกระทั่งทางใจ

ท่านอธิบายต่อไปว่า คุณธรรมทั้ง ๔ ประการนี้ ท่านเรียกชื่อว่า **พรหมวิหาร** เพราะเป็นสิ่งประเสริฐและไร้โทษ ที่ท่านจัดไว้เป็น ๔ เพราะการประพฤติประโยชน์แก่สัตว์ทั้งหลายก็มีอยู่ ๔ ลักษณะเท่านั้น คือ นำประโยชน์

เข้าไปให้ (เมตตา) ปัดเป่าสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ (กรุณา) พลอยยินดีปลื้มใจในสมบัติ (มุทิตา) และความไม่ต้องวุ่นวาย (อุเบกขา)

อีกอย่างหนึ่ง ท่านเปรียบเหมือนมารดาบิดาซึ่งมีบุตร ๔ คน คนหนึ่งยังเล็ก คนหนึ่งเป็นไข้ คนหนึ่งเจริญเติบโตดี ส่วนอีกคนหนึ่งตั้งตนเป็นหลักเป็นฐานแล้ว มารดาบิดาย่อมมีเมตตาต่อลูกคนเล็ก มีความกรุณาต่อลูกที่เป็นไข้ มีมุทิตาต่อลูกคนที่กำลังเจริญเติบโต และมีอุเบกขาต่อลูกที่ตั้งเนื้อตั้งตัวได้แล้ว

พรหมวิหารนี้เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า อัปปมัญญา แปลว่าไม่มีประมาณ คือแผ่เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา โดยไม่มีขอบเขต การแผ่เมตตาเป็นต้นนั้น ทีแรก ๆ ท่านให้แผ่เมตตาในวงแคบ ๆ ก่อน เช่นเป็นพระภิกษุก็แผ่ไปในอาวาสหนึ่ง แล้วค่อยขยายอาณาเขตให้กว้างออกไป ๆ เป็น ๒ อาวาส ๓-๔-๕-๖-๗-๘-๙-๑๐ จนถึงทั่วจักรวาล

เบื้องต้นของพรหมวิหารคือความพอใจที่จะทำท่ามกลาง คือ การข่มนิวรณ์ได้ ส่วนที่สุดคืออัปปนา หมายถึงการเข้าฌานซึ่งมีพรหมวิหารเป็นอารมณ์ ·

สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) บอกคาถาชินบัญชร

โดย พร รัตนสุวรรณ

– จากหนังสือ "สิ่งศักดิ์สิทธิ์" เล่ม ๒
จัดพิมพ์โดย สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ
๔๙/๓ ถนนสามเสน บางลำภู กรุงเทพ ฯ ๒

พระคาถาชินบัญชรสูตร

ชินสรากตา พุทฺธา เชตฺวา มารํ สวาหนํ
จตุสจฺจาสภํ รสํ เย ปิวึสุ นราสภา
ตณฺหงฺกราทโย พุทฺธา อฏฺฐวีสติ นายกา
สพฺเพ ปติฏฺฐิโต มยฺหํ มตฺถเก เต มนุสฺสรา
สีเส ปติฏฺฐิโต มยฺหํ พุทฺโธ ธมฺโม ทฺวิโลจเน
สงฺโฆ ปติฏฺฐิโต มยฺหํ อุเร สพฺพคุณากโร
หทเย อนุรุทฺโธ จ สาริปุตฺโต จ ทกฺขิเณ
โกณฺฑญฺโญ ปิฏฐิภาคสฺมึ โมคฺคลฺลาโน จ วามเก
ทกฺขิเณ สวเน มยฺหํ อาสุํ อานนฺทราหุลา
กสฺสโป จ มหานาโม อาภาสุํ วามโสตฺถเก
เกสนฺเต ปิฏฐิภาคสฺมึ สุริโยว ปภงฺกโร
นิสินฺโน สิริสมฺปนฺโน โสภิโต มุนิปุงฺคโล
กุมารกสฺสโป เถโร มเหสี จิตฺตวาทโก
โส มยฺหํ วทเน นิจฺจํ ปติฏฺฐาสิ คุณากโร
ปุณฺโณ องฺคุลิมาโล จ อุปาลินนฺทสีวลี

เถรา ปญฺจ อิเม ชาตา นลาเต ติลกา มม
เสสาสีติ มหาเถรา ชิตวนฺโต ชิโนรสา
ชวนฺตา สีลเตเชน องฺคมงฺเคสุ สณฺฐิตา
รตนํ ปุเรโต อาสิ ทกฺขิเณ เมตฺตสุตฺตกํ
ธชคฺคํ ปจฺฉโต อาสิ วาเม องฺคุลิมาลกํ
ขนฺธโมรปริตฺตญฺจ อาฏานาฏิยสุตฺตกํ
อากาเส ฉทนํ อาสิ เสสา ปาการลงฺกตํ
ชินา นานาวรสํยุตฺตา สตฺตปาการลงฺกตา
วาตาปิตฺตาทิสญฺชาตา พาหิรชฺฌตฺตุปทฺทวา
อเสสา วิณฺณํ ยนฺตุ อนนฺตชินเตชสา
วสโต เม สกิจฺเจน สทา สมฺพุทฺธปญฺชเร
ชินปญฺชรมชฺเฌหิ วิหรนฺตํ มหีตเล
สทา ปาเลนฺตุ มํ สพฺเพ เต มหาปุริสาสภา
อิจฺเจวมนฺโต สุคุตฺโต สุรกฺโข ชินานุภาเวน
ชิตุปทฺทโว ธมฺมานุภาเวน ชิตาริสงฺโฆ สงฺฆานุภาเวน
ชิตนฺตรีโย จรามิ สทฺธมฺมานุภาวปาลิโต
จรามิ ชินปญฺชเรติ ฯ

คาถาชินบัญชรที่ข้าพเจ้านำมาลงไว้ในหนังสือเล่มนี้ เป็นข้อความที่ได้มาโดยสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) วัดระฆังโฆสิตาราม เป็นผู้บอกโดยวิธีการเข้าทรง ซึ่งในขณะที่หลวงพ่อสมเด็จมาเข้าทรงนั้น ได้มีท่านผู้มีเกียรติซึ่งเป็นบุคคลที่เชื่อถือได้หลายท่านได้อยู่ในที่นั้นด้วย ซึ่งทั้งหมดก็เป็นผู้ที่เคยมาเรียนธรรมเคยฝึกสมาธิกับข้าพเจ้ามาเป็นเวลานานฉะนั้นจึงรู้จักข้าพเจ้าเป็นอย่างดี การเข้าทรงครั้งนี้ได้ทำที่ห้องฝึกสมาธิที่บ้านของข้าพเจ้า เมื่อวันมาฆบูชา พ.ศ. ๒๕๐๕ เวลา ๒๐.๐๐ น. คนที่อยู่ในที่ประชุมตอนนั้นมีประมาณเกือบ ๒๐ คน ทุกคนต่างก็คอยจ้องด้วยจิตใจที่จดจ่อเพื่อที่จะเห็นข้อเท็จจริงในการเข้าทรงที่ขาวสะอาด เพราะทุกคนรู้ดีว่าคนทรงคือ **คุณศรีเพ็ญ จัตุทะศรี** เป็นคนทรงที่ไม่เคยสร้างความผิดหวังให้เลยแม้แต่ครั้งเดียว แต่ว่าในวันนั้น **คุณเพิชัย นิมบุญจาช** ซึ่งเป็นผู้หนึ่งที่มาในวันนั้นได้เอาหนังสือเกี่ยวกับประวัติของหลวงพ่อสมเด็จมา ซึ่งมีคาถาชินบัญชรอยู่ในหนังสือเล่มนี้ด้วย เพราะได้ทราบล่วงหน้ามาก่อนแล้วว่า หลวงพ่อสมเด็จจะมาบอกคาถา

ชินบัญชรให้ในวันนี้ จึงได้เตรียมหนังสือเล่มนี้มาเพื่อจะมาสอบทานว่าตรงกับที่เขาคัดลอกกันมาหรือไม่ และก็พึ่งเอามาในวันนั้น คุณศรีเพ็ญไม่มีโอกาสได้เห็นหนังสือเล่มนี้มาก่อน และที่แน่นอนที่สุดก็คือข้าพเจ้ารู้ดีว่า **คุณศรีเพ็ญไม่เคยท่องคาถานี้เลย และไม่รู้ภาษาบาลี แต่แล้วในขณะที่เข้าทรง ซึ่งคุณศรีเพ็ญหมดความรู้สึก คือไม่รู้สึกตัวแม้แต่เพียงนิดเดียวว่าตัวเองได้พูดหรือได้ทำอะไรในขณะนั้น ก็ได้พูดภาษาบาลีออกมาได้ไม่ผิดเพี้ยน มีความยาวถึงหน้ากระดาษพิมพ์** เพราะฉะนั้นทุกคนที่อยู่ในที่ประชุมจึงได้มีโอกาสเห็นการเข้าทรงหรือการติดต่อทางวิญญาณที่พิสูจน์ได้ร้อยเปอร์-เซนต์ว่าเป็นการเข้าทรงจริง ๆ ทั้งนี้ก็เพราะปรากฏว่าข้อความที่คุณศรีเพ็ญพูดออกมาในระหว่างที่ไม่รู้สึกตัวนั้นเป็นคำบาลีชัดถ้อยชัดคำทุกคำพูด และในขณะเดียวกันนั้น ข้าพเจ้ากับคุณวิชัยก็เอาต้นฉบับมากางดู คำไหนที่ผิดเพี้ยนไปจากต้นฉบับที่พิมพ์เอาไว้นี้ ก็บันทึกหมายเหตุเอาไว้ ซึ่งก็มีไม่กี่คำ นอกจากนี้ปรากฏว่าข้อความที่ออกมาจากปากของคุณศรีเพ็ญนั้น ตรงกับที่ในหนังสือ

เล่มนี้พิมพ์ไว้เกือบจะทั้งหมด ซึ่งในหนังสือเล่มนี้บอกว่าได้คัดลอกมาจากที่หลายแห่ง และเอามาสอบทานโดยท่านผู้รู้หลายท่านจนเป็นที่แน่ใจว่าเป็นฉบับที่ถูกต้อง

อนึ่ง ในระหว่างที่เข้าทรงนั้นข้าพเจ้าก็ได้บันทึกคำพูดไว้ทั้งหมดด้วยเครื่องบันทึกเสียง ทั้งนี้เพื่อต้องการจะรักษาต้นฉบับที่หลวงพ่อสมเด็จได้บอกไว้ด้วยตัวของท่านเอง และเพื่อต้องการที่จะนำมาสอบทานกับฉบับที่จะพิมพ์ เพื่อให้ถูกต้องตามที่ท่านบอกทุกประการ

อนึ่ง หลังออกมาจากการเข้าทรงแล้ว ข้าพเจ้าได้ให้คุณศรีเพ็ญเข้าสมาธิไปกราบเรียน และให้ถามถึงคำที่ข้าพเจ้าแปลไม่ได้ หลวงพ่อสมเด็จก็ได้อธิบายให้ทราบถึงเหตุผลและความหมายทุกประการ อันนี้ก็นับว่าแปลกมาก ที่ว่าแปลกมากก็เพราะว่าคุณศรีเพ็ญไม่รู้ภาษาบาลีเลย แต่ก็สามารถอธิบายและแปลได้ ซึ่งข้าพเจ้าฟังดูแล้วรู้ได้ทันทีว่าต้องเป็นคำอธิบายและคำแปลที่มาจากหลวงพ่อสมเด็จแน่นอน การเข้าทรงคราวนี้เป็นการเข้าทรงที่ได้ข้อเท็จจริงที่บริสุทธิ์มาก แต่อย่างไรก็ดี สำหรับ

คนที่ไม่ได้เห็นเหตุการณ์อย่างใกล้ชิด ไม่รู้จักข้าพเจ้าดี และไม่เคยเห็นตัวอย่างที่แท้จริงเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ ก็คงจะสงสัยว่าอาจจะมีการหลอกกันได้ เช่นข้าพเจ้าอาจจะบอกให้คุณศรีเพ็ญท่องจำไว้ก่อนแล้วก็ได้ เพราะข้าพเจ้าเป็นคนรู้ภาษาบาลีดี และคาถาชินบัญชรก็มีอยู่ทั่วไป ซึ่งพอจะค้นหามาได้ บางคนอาจจะสงสัยอย่างนี้ แต่สำหรับคนที่อยู่ในที่นั้นจะไม่มีใครสงสัยเลย เพราะมีข้อความหลายตอนไม่เหมือนกับต้นฉบับที่คัดลอกกันมา และที่ทำให้เชื่อได้อย่างแน่นอนก็คือ **ข้อความที่แปลกออกไปจากเดิมนั้นเป็นข้อความที่ถูกต้องตามหลักภาษาบาลี และมีความหมายดีกว่าลึกซึ้งกว่าจากที่ลอกกันมา** เพราะฉะนั้นโดยส่วนตัวของข้าพเจ้าจึงไม่สงสัยแม้แต่ประการใดเลยว่า ต้นฉบับที่นำมาพิมพ์ในที่นี้ไม่ใช่ต้นฉบับที่สมบูรณ์หรือถูกต้องจริง ๆ

อนึ่ง ข้าพเจ้าขอบันทึกไว้ในที่นี้ด้วยว่า การติดต่อกับหลวงพ่อสมเด็จนั้น ข้าพเจ้าเคยทำมาแล้วทั้งหมดสามวิธีด้วยกัน คือ :–

๑. เชิญลงถ้วย

๒. เข้าทรง

๓. เข้าสมาธิไปติดต่อ

ทั้งสามวิธีนี้ข้าพเจ้าได้ข้อเท็จจริงที่ขาวสะอาดมานับครั้งไม่ถ้วน แต่เฉพาะในวันที่เข้าทรงครั้งนี้ ครั้งแรกพอถึงเวลา ๒๐.๐๐ น. ท่านก็เข้าทรงทันที โดยใช้เวลาไม่เกิน ๓ นาที คุณศรีเพ็ญก็หมดความรู้สึกโดยสมบูรณ์แล้ว พอท่านบอกคาถาจบ ท่านก็ออก โดยที่ก่อนจะออกท่านบอกว่า ลูกฉันจะเหนื่อยมากไป ฉะนั้นการซักถามต่อมาจึงได้ทำโดยวิธีให้คุณศรีเพ็ญเข้าสมาธิไปพบกับท่าน ท่านบอกอย่างใดคุณศรีเพ็ญก็ออกจากสมาธิมาบอกอย่างนั้น และเพราะเหตุที่คุณศรีเพ็ญเข้าสมาธิได้ชำนาญมาก คือพอหลับตาสูดลมหายใจเข้าออกเพื่อทำจิตให้เป็นสมาธิสองสามครั้งเท่านั้น คุณศรีเพ็ญก็จะหมดความรู้สึกไปจากโลกมนุษย์ และไม่รู้สึกถึงร่างกายที่นั่งอยู่ แต่ครั้นแล้วก็จะไปมีความรู้สึกอยู่ภายใน คล้ายกับคนที่นอนหลับสนิทแล้วก็ฝัน คือในตอนที่หมดความรู้สึกไปนั้น ความรู้สึกจะตื่นขึ้นมาอีกพร้อมกับรู้สึกว่าตัวเองก็มี

ร่างกายมีตัวตนได้อยู่ต่อหน้าหลวงพ่อสมเด็จ ได้เห็นหลวงพ่อสมเด็จ ได้ยินคำพูดของท่าน สนทนากับท่านได้เป็นปกติ คือมีสติสัมปชัญญะเหมือนกับตอนที่ตื่นอยู่ ต่างกันแต่เพียงว่าในตอนนั้นไปตื่นอยู่ในโลกของโอปปา-ติกะเท่านั้น คุณศรีเพ็ญเข้าสมาธิได้รวดเร็วมาก ไม่ถึงหนึ่งนาทีก็ไปพบท่านแล้ว และเมื่อเสร็จธุระ ก็ออกมาได้ทันทีโดยไม่มีลักษณะงัวเงียเหมือนคนตื่นนอน แต่มีลักษณะเป็นปกติเหมือนคนที่เข้าสมาธิแล้วก็ออกมา วิธีนี้ดีกว่าการเข้าทรงมาก เพราะไม่ทำให้เหนื่อย ไม่เสียแก่สุขภาพ และมีโอกาสได้เห็นตัวท่านด้วย โดยปกติข้าพเจ้าได้ใช้วิธีนี้ติดต่อกับโอปปาติกะทั้งหลาย ส่วนการเข้าทรง ถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ แล้วไม่เคยใช้ แต่ประชาชนทั่วไปจะเชื่อในเรื่องนี้ด้วยวิธีการเข้าทรงมากกว่า เพราะได้เห็นลักษณะท่าทางของผู้ที่มาเข้าทรง ได้ยินคำพูดของผู้ที่มาเข้าทรงโดยตรงโดยไม่มีการตบแต่งหรือบิดเบือนหรือพูดในสำนวนของคนทรง

อันที่จริงการเข้าทรง ในเมื่อได้ข้อเท็จจริงออกมาชัดเจนจนพิสูจน์ได้ว่าเป็นคำพูดของผู้ที่มาเข้าทรงจริง ๆ

ก็จะทำให้คนที่พบเห็นเกิดความเชื่อและความเลื่อมใสได้อย่างมั่นคง ส่วนวิธีการติดต่อทางสมาธินั้นแม้จะได้ข้อเท็จจริงออกมาชัด แต่ก็อดที่จะทำให้ผู้ที่พบเห็นอดระแวงไม่ได้ว่าอาจจะเป็นเรื่องของคนที่เข้าสมาธิพูดออกมาเองโดยอาศัยความฉลาดตบตาผู้ดูหรือไม่ก็พูดออกมาจากจิตใต้สำนึกโดยไม่ตั้งใจจะหลอกลวงใคร ข้าพเจ้าได้เคยชี้แจงถึงวิธีการเข้าทรงและวิธีการติดต่อโดยทางสมาธิมาแล้ว โดยอธิบายทางหลักวิชาให้เข้าใจว่าเรื่องอย่างนี้เป็นไปได้อย่างไร หนังสือเล่มนี้เขียนมานานแล้ว ชื่อว่า **วิธีฝึกสมาธิเพื่อติดต่อกับโอปปาติกะ** ผู้ที่ต้องการทราบรายละเอียด ก็ขอได้โปรดอ่านเอาจากหนังสือเล่มนี้

คำแปล

พระพุทธเจ้าทั้งหลายเหล่าใด ซึ่งเป็นผู้ประเสริฐกว่านระทั้งหลาย ได้ทรงสร้างลูกศรของพระชินะไว้ จึงได้ทรงชนะพญามารพร้อมทั้งหมู่บริวาร และได้ทรงดื่มรสแห่งอริยสัจสี่อันประเสริฐ

ข้าพระพุทธเจ้าขออัญเชิญพระพุทธเจ้าทั้งหลายเหล่านั้นซึ่งเป็นผู้นำโลก ๒๘ พระองค์ มีพระพุทธเจ้าทรงพระนามว่าตัณหังกรเป็นต้น ซึ่งทุกพระองค์ล้วนแต่เป็นมนุษย์ผู้มีศร จงมาประดิษฐานอยู่ ณ บนกระหม่อมจอมขวัญของข้าพเจ้า

ขออัญเชิญสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า (คือพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบันของเรา) จงเสด็จมาสถิตอยู่เบื้องบนศีรษะของข้าพระพุทธเจ้า ขออัญเชิญพระธรรมจงมาสถิตอยู่ในดวงเนตรทั้งสองของข้าพระพุทธเจ้า ขออัญเชิญพระอริยสงฆ์ ผู้เป็นบ่อเกิดแห่งคุณงามความดีทั้งปวง จงมาสถิตอยู่ที่ทรวงอกของข้าพระพุทธเจ้า

ขออาราธนาพระอนุรุทธเถรเจ้า จงมาสถิตอยู่ในดวงหฤทัยของข้าพเจ้า พระสารีบุตรเถรเจ้า จงมาสถิตอยู่ ณ เบื้องขวา พระอัญญาโกณฑัญญะเถรเจ้า จงมาสถิตอยู่ ณ เบื้องหลัง พระมหาโมคคัลลานะเถรเจ้าจงมาสถิต ณ เบื้องซ้าย

ขออาราธนาพระอานนท์เถรเจ้ากับพระราหุลเถรเจ้า จงมาสถิตอยู่ ณ โสตเบื้องขวา พระมหากัสสป

เถรเจ้ากับพระมหานามเถรเจ้า จงมาสถิตอยู่ ณ โสต เบื้องซ้าย

ขออัญเชิญสมเด็จพระโสภิตสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นมุนีชั้นยอดเยี่ยม ทรงเต็มเปี่ยมไปด้วยพระพุทธสิริ ทรงรัศมีแจ่มจ้าดุจดวงอาทิตย์ จงเสด็จมาประทับนั่งสถิตอยู่ ณ ปลายผมเบื้องหลังของข้าพระพุทธเจ้า

ขออาราธนาพระกุมารกัสสปเถรเจ้า ซึ่งเป็นผู้แสวงหาคุณอันยิ่งใหญ่ มีวาจาอันไพเราะ เป็นบ่อเกิดแห่งคุณงามความดี จงมาสถิตอยู่ที่ปากของข้าพเจ้าเป็นนิจนิรันดร์

ขออาราธนาพระมหาเถรเจ้าทั้ง ๕ พระองค์เหล่านี้คือ พระองคุลิมาล พระอุบาลี พระปุณณะ พระ-นันทะและพระสีวลี จงมาบังเกิดเป็นจุณเจิมอยู่ที่หน้าผากของข้าพเจ้า (แบบเจิมพระพุทธเจ้า ๕ พระองค์ด้วยแป้งกระแจะ)

ขออาราธนาพระมหาเถรเจ้า ๘๐ ที่เหลือ (คือนอกจากที่กล่าวนามมาแล้ว) ซึ่งเป็นโอรสของพระชินสีห์ เป็นผู้ชนะข้าศึกคือกิเลส เป็นผู้รุ่งเรืองด้วยเดชแห่งศีล จงมาประสถิตดำรงอยู่ทั่วสรรพางค์กาย

ขออาราธนาพระรัตนสูตรจงมาอยู่เบื้องหน้า พระเมตตสูตรจงมาอยู่เบื้องขวา พระธชัคคสูตรจงมาอยู่เบื้องหลัง พระองคุลิมาลสูตรจงมาอยู่เบื้องซ้าย

ขออาราธนาพระขันธปริตร พระโมรปริตร และพระอาฏานาฏิยสูตร จงสำเร็จเป็นกำแพงแก้วกางกั้นอยู่ในอากาศ

พระปริตรที่เหลือ คือนอกจากที่กล่าวมาแล้ว ซึ่งเป็นเครื่องชนะอันตรายต่าง ๆ และประกอบไปด้วยคุณอันประเสริฐต่าง ๆ จงสำเร็จเป็นกำแพงแก้วเจ็ดชั้น

โรคทั้งหลายที่เกิดจากสมุฏฐานต่าง ๆ เช่นเกิดจากลมและน้ำดีเป็นต้น รวมทั้งอุปัทวะทั้งหลายทั้งภายนอกและภายในทั้งหมด ซึ่งเมื่อจะเกิดขึ้นก็ขอให้ข้าพเจ้ารู้ตัวและรู้วิธีรักษาป้องกัน ทำให้พินาศสูญหาย ด้วยเดชแห่งพระชินสีห์ผู้มีคุณอันหาประมาณมิได้

เมื่อข้าพเจ้าประกอบกิจของตนอยู่ภายในเครื่องคุ้มกันของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกเมื่อเช่นนี้ ขอให้พระมหาบุรุษผู้กล้าหาญทั้งหลายเหล่านั้นทั้งปวงจงคุ้มครองข้าพเจ้าอยู่ทุกเมื่อ ซึ่งไม่ว่าข้าพเจ้าจะอยู่บนผืนแผ่นดินแห่งใด

ก็ขอให้ข้าพเจ้าอยู่ในท่ามกลางเครื่องคุ้มกันของพระชินสีห์ทุกเมื่อ

เมื่อข้าพเจ้ามีมนต์ดังที่กล่าวมานี้ ก็เป็นอันไว้ใจได้ว่าข้าพเจ้าได้รับการคุ้มครองรักษาเป็นอย่างดี ฉะนั้น ด้วยอานุภาพแห่งพระชินสีห์ ขอให้ข้าพเจ้าชนะอุปัทวะทั้งปวง ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรม ขอให้ข้าพเจ้าชนะหมู่ข้าศึกทั้งหลาย ด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์ ขอให้ข้าพเจ้าชนะอันตรายทุกอย่างอันจะพึงมีแก่อินทรีย์ของข้าพเจ้า และไม่ว่าข้าพเจ้าจะท่องเที่ยวไป ณ แห่งหนตำบลใด ก็ขอให้ข้าพเจ้ามีอานุภาพแห่งพระสัทธรรมคุ้มครอง ซึ่งข้าพเจ้าก็จะประพฤติอยู่แต่ภายในกรอบเครื่องคุ้มครองป้องกันคือพระสัทธรรมของพระชินสีห์ทุกเมื่อ

คำอธิบาย

คาถาชินบัญชรนี้รู้สึกว่าถ้าจะแปลให้ถูกต้องตามศัพท์และไวยากรณ์จริง ๆ แปลได้ยากมาก ทั้งนี้ก็เพราะเหตุว่า คาถาที่หลวงพ่อสมเด็จแต่งนี้ ทั้งที่ท่านก็รู้ไวยากรณ์และข้อบังคับของฉันท์ดี แต่บางทีเนื่องจากจะแต่ง

ให้เป็นไปตามกฎไม่ได้ เพราะท่านมีความมุ่งหมายที่จะใช้คำหลาย ๆ คำมารวมเป็นคำเดียวในทำนองใช้อักษรย่อ เช่นคำว่า อิ สฺวา สุ เช่นนี้เป็นต้น เพื่อให้มีความหมายหลายอย่าง และคำบางคำทั้งที่ผิดไวยากรณ์ แต่ก็ต้องการจะใช้เช่นนั้นเพื่อความสละสลวยและจำง่ายในเวลาสวด ฉะนั้นผู้ที่รู้บาลีดี แต่ไม่เข้าใจความมุ่งหมายของท่าน เวลาสอบทานมักจะเปลี่ยนคำของท่านใหม่เพื่อให้ถูกต้องตามไวยากรณ์และฉันทลักษณ์ ซึ่งคำไหนที่น่าสงสัยว่าจะผิดนั้น ข้าพเจ้าได้กราบเรียนถามหลวงพ่อสมเด็จทุกคำ และก็ได้รับคำอธิบายแจ่มแจ้ง ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไม่แก้แม้แต่คำเดียว ท่านบอกไว้อย่างไรข้าพเจ้าก็นำมาพิมพ์ไว้อย่างนั้น และต่อนี้ไปคือคำอธิบายคำบางคำที่ข้าพเจ้าสงสัย

ชินสรา กตา พุทฺธา เฉพาะประโยคนี้ รู้สึกว่าตามฉบับที่คัดลอกกันมาจากที่ต่าง ๆ ซึ่งข้าพเจ้าได้นำมาพิมพ์เปรียบเทียบไว้ให้ดูในตอนท้ายนี้แล้ว ท่านจะเห็นว่าไม่เหมือนกันและมีความหมายไปคนละอย่าง

ข้าพเจ้าได้กราบเรียนถามท่านว่า ทำไมคาถาที่หลวงพ่อบอกนี้จึงขึ้นต้นด้วยคำว่า **ชินสรา กตา** ซึ่งไม่เหมือนกับฉบับไหนเลย ท่านให้คำอธิบายว่า **คาถานี้ชื่อว่าคาถาชินบัญชร เพราะฉะนั้นจะต้องขึ้นต้นด้วยคำว่าชิน**

"และแปลว่าอะไรประโยคนี้?" ข้าพเจ้าถาม

หลวงพ่อบอกว่า โดยธรรมดาพระนารายณ์ซึ่งถือกันว่าเป็นพระเจ้าที่มีอำนาจมากในศาสนาพราหมณ์เพราะสามารถปราบยักษ์ได้หมดไม่มีเหลือ และถ้าคราวใดโลกเกิดความยุคเข็ญด้วยเหตุใดก็ตาม พระนารายณ์จะอวตารลงมาปราบ ตัวอย่างเช่นในเรื่องรามเกียรติ์ พระนารายณ์ซึ่งได้อวตารลงมาเป็นพระรามปราบยักษ์ได้หมด **ก็เพราะมีศร** ซึ่งเป็นเครื่องปราบศัตรูที่มีอำนาจมาก และสามารถจะแผลงศรบันดาลให้เกิดเป็นอะไรก็ได้ **ในทำนองเดียวกัน** พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ก็ได้ทรงสร้างศรเพื่อที่จะปราบข้าศึกทั้งภายในและภายนอกเพื่อปราบยุคเข็ญให้หมดไปจากโลก แต่ศรของพระพุทธเจ้าทั้งหลายก็คือบารมีต่าง ๆ ที่พระองค์ได้

ทรงบำเพ็ญมาจนครบถ้วนบริบูรณ์ และสมบูรณ์ถึงที่สุด คือทุกข้ออยู่ในขั้นปรมัตถบารมี ด้วยเหตุนี้จึงทรงสามารถเอาชนะพญามารพร้อมทั้งบริวาร

ความหมายดังที่ท่านได้อธิบายให้ข้าพเจ้าฟังนี้ ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าคงจะไม่มีใครนึกว่า หลวงพ่อสมเด็จท่านแต่งคาถานี้โดยขึ้นต้นดังที่กล่าวมาแล้วนั้นก็เพื่อต้องการจะให้มีความหมายอย่างนี้ ซึ่งเป็นความหมายที่ลึกซึ้งเหลือเกิน ข้าพเจ้าคิดว่าพระของหลวงพ่อสมเด็จที่ทำไว้ในสมัยที่หลวงพ่อยังมีชีวิตอยู่นั้น ใคร ๆ ในสมัยนั้นก็อาจจะนึกไม่ถึงว่าพระของหลวงพ่อจะมีราคานับเป็นหมื่น ๆ เช่นในปัจจุบัน ในทำนองเดียวกันใคร ๆ ก็คงจะไม่นึกว่า การเผยแพร่พระพุทธศาสนาที่จะให้มีประสิทธิภาพ คือได้ผลอย่างสมบูรณ์นั้น **จะต้องดำเนินตามนโยบายที่หลวงพ่อได้บอกไว้ในคาถาแรกนั่นเอง**

ขอให้พิจารณาให้ถี่ถ้วน คำว่า **ชินสรา กตา** แยกออกเป็นสามคำคือ **ชิน + สรา + กตา** ชิน แปลว่าพระชินสีห์คือพระพุทธเจ้า ตามศัพท์แปลว่าผู้ชนะ สรา แปลว่าลูกศร กตา แปลว่าได้ทำไว้หรือสร้างไว้

ฉะนั้นคำ **ชินสรากตา พุทธา** จึงแปลว่า **พระพุทธเจ้าทั้งหลายได้ทรงสร้างศรของพระชินะไว้** ซึ่งเปรียบเหมือนกับศรของพระราม และเพราะเหตุที่พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ได้ทรงมีศรซึ่งเป็นคู่บุญบารมีของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์เช่นนี้ จึงทรงสามารถปราบพญามารพร้อมทั้งบริวารได้เป็นผลสำเร็จ

ขอได้โปรดพิจารณาดูอีกครั้ง พระนารายณ์ถึงแม้จะมีฤทธิ์ เป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ แต่เมื่อจุติลงมาเกิดเป็นมนุษย์ก็เหาะเหินเดินอากาศไม่ได้ โดยสภาพทั่วๆ ไปก็เป็นเหมือนมนุษย์ธรรมดา แต่ถ้าผู้ใดได้รู้จักว่าพระรามคือพระนารายณ์ที่อวตารลงมา ซึ่งตนเองถึงแม้จะมีฤทธิ์มีอำนาจสามารถเหาะเหินเดินอากาศได้ ดำดินดำน้ำได้ แปลงร่างได้หายตัวได้ ดังเช่นหนุมานและสุครีพเป็นต้น ก็ต้องยินดีรับใช้พระองค์อย่างมอบกายถวายชีวิตทีเดียว แม้แต่พวกยักษ์เองถ้าเขารู้ว่าพระรามซึ่งเป็นมนุษย์นั้นแท้จริงคือพระนารายณ์ที่เสด็จอวตารลงมา ก็จะไม่มีใครกล้าสู้เลยเป็นอันขาด และจะเชื่อฟังพระองค์ทุกอย่าง แต่พวกนี้ถือตัวว่าตนเองมีฤทธิ์มาก ดูถูก

มนุษย์ แต่แล้วในที่สุดเมื่อถูกศรพระรามก็ต้องตายทุกคน และในขณะที่จะตายจึงได้รู้ว่าพระรามคือพระนารายณ์ เพราะในตอนกำลังจะสิ้นใจนั่นเอง พวกยักษ์ทั้งหลายจะมองเห็นพระรามเป็นพระนารายณ์สี่กร

ขอให้พิจารณาข้อความในคาถาบทแรกให้ลึกซึ้งที่ได้กล่าวว่า **พระพุทธเจ้าทั้งหลายซึ่งประเสริฐกว่านระทั้งหลาย ได้ทรงดื่มรสแห่งอริยสัจสี่อันประเสริฐจึงได้ชนะพญามารพร้อมทั้งบริวาร** พระนารายณ์สี่กร พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ได้ทรงรู้แจ้งอริยสัจ ๔ และได้ทรงดื่มรสอันประเสริฐจากการรู้แจ้งอริยสัจ ๔ กล่าวคือ วิมุตติรส เพราะเหตุนี้จึงได้ทรงชนะพญามารพร้อมทั้งบริวาร โดยธรรมดาผู้ที่สร้างบารมีมาซึ่งจะเป็นพระพุทธเจ้าหรือจะเป็นพระสาวกก็ตาม **ถ้ายังไม่ได้รู้แจ้งอริยสัจ ๔ ย่อมไม่สามารถที่จะเอาชนะมารเช่นกิเลสมารเป็นต้น การรู้แจ้งอริยสัจเป็นเรื่องสำคัญที่สุด และจุดนี้แหละที่แสดงให้แลเห็นถึงสติปัญญาอันลึกซึ้งและกว้างขวางของหลวงพ่อสมเด็จ** เพราะตัวข้าพเจ้าเองที่รู้สึกว่าตนเองมีศรัทธา

มีกำลังใจอย่างมากมายในอันที่จะเผยแพร่พระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นการกระทำที่เกิดจากตัวเองด้วยความบริสุทธิ์ใจ ไม่มีใครมาบังคับหรือขอร้องให้ต้องทำ ทั้งนี้ก็เพราะข้าพเจ้าเข้าใจเรื่องอริยสัจดีพอสมควร ข้าพเจ้าจึงรู้สึกว่า ไม่ว่าข้าพเจ้าจะมีเรี่ยวแรง มีสติปัญญา หรือมีทุนทรัพย์อยู่สักเท่าไร ข้าพเจ้าก็สามารถที่จะทุ่มเทให้กับการเผยแพร่พระพุทธศาสนาได้ทั้งหมด ข้าพเจ้าเข้าถึงความหมายของคาถาชินบัญชรบทแรกนี้ได้โดยไม่ยาก ซึ่งข้าพเจ้าจำได้ว่าท่านอธิบายเพียงสั้น ๆ ว่า ศรของพระพุทธเจ้าก็เปรียบเหมือนศรของพระราม ท่านพูดเพียงแค่นี้เท่านั้น แต่ข้าพเจ้าก็มองเห็นความหมายที่ลึกซึ้งดังที่ได้กล่าวมา

ในหนังสือ "สิ่งศักดิ์สิทธิ์" หน้า ๒๔ ข้าพเจ้าได้เขียนเรื่อง ข้อคิดจากเรื่องรามเกียรติ์ ไว้ว่า :—

ขอได้โปรดสังเกตว่า *พระรามแม้จะได้ชื่อว่าเป็นพระนารายณ์อวตารลงมาแต่ก็ไม่มีฤทธิ์อะไร ถ้าหากไม่ได้อาศัยหนุมานก็ไม่อาจจะปราบยักษ์ได้ พระพุทธศาสนาในขณะนี้ก็เหมือนกับพระราม สำหรับคนที่เข้า*

ถึงพระพุทธศาสนาจริง ๆ เขาก็จะยอมรับใช้พระพุทธ-ศาสนาด้วยชีวิตของเขาทั้งหมด และถ้าหากคนที่มารับใช้นี้เป็นคนมีฤทธิ์มีอำนาจเหมือนกับหนุมานและสุครีพเป็นต้น พระพุทธศาสนาก็สามารถที่จะช่วยขจัดความชั่วร้ายได้

จงสังเกตว่า *การที่หนุมานก็ดี สุครีพก็ดี ยอมรับใช้พระรามด้วยชีวิตทั้งหมดก็เพราะพวกเหล่านี้ได้เห็นแล้วว่าพระรามคือพระนารายณ์สี่กรผู้เสด็จลงมาสู่โลกมนุษย์ แน่นอนเหลือเกินว่า ถ้าหนุมานหรือสุครีพไม่เห็นสี่กรแล้ว ก็คงจะไม่ยอมรับใช้แน่นอน*

นี่คือข้อความตอนหนึ่งในหนังสือเรื่อง "สิ่งศักดิ์-สิทธิ์" ซึ่งได้เขียนขึ้นเมื่อปี ๒๕๑๑ และขอได้โปรดพิจารณาข้อความในคาถาชินบัญชรบทแรกที่ว่า พระ-พุทธเจ้าทั้งหลายซึ่งเป็นผู้ประเสริฐกว่านระทั้งปวงได้ทรงสร้างลูกศรของพระชินะไว้ จึงได้ทรงชนะพญามารพร้อมทั้งบริวาร และได้ทรงดื่มรสแห่งอริยสัจสี่อันประเสริฐ

ข้อความที่กล่าวมานี้ก็อาจจะถอดความหมายมาได้หลายแง่ เช่น การที่พระพุทธเจ้าทั้งหลายได้ทรงชนะพญามารพร้อมทั้งบริวารก็เพราะได้ทรงรู้แจ้งอริยสัจสี่ และได้ทรงดื่มรสที่เกิดจากการรู้แจ้งนี้เป็นสิ่งที่น่าประหลาดเป็นอย่างยิ่ง ที่ข้อความในคาถาแรกที่หลวงพ่อสมเด็จบอกโดยตรงด้วยตัวของท่านเองนี้ไม่มีเหมือนกับฉบับไหนที่คัดลอกกันมา และแน่นอนเหลือเกินว่า ข้อความที่ท่านบอกนี้ต้องเป็นข้อความที่ถูกต้องโดยไม่มีปัญหา หนุมานยอมรับใช้พระรามซึ่งเป็นมนุษย์ก็เพราะเห็นพระรามมีสี่กร ในทำนองเดียวกัน ผู้ที่จะยอมรับใช้พระพุทธศาสนาด้วยชีวิตทั้งหมดและสามารถเอาชนะอุปสรรคทั้งมวลได้ จะต้องเข้าใจเรื่องอริยสัจสี่แจ่มแจ้ง ถึงแม้จะไม่ถึงขั้นเป็นอริยะ แต่ก็ต้องรู้แจ้งพอสมควร ซึ่งในบรรดาคนที่รู้แจ้งเหล่านี้ ไม่ว่าใครจะเป็นคนใหญ่โต เป็นคนมีอำนาจ หรือเป็นมหาเศรษฐี หรือว่าเป็นนักปราชญ์ในทางไหนก็ตาม ถ้าลงว่าได้เห็นแจ้งอริยสัจแล้ว ที่จะไม่รับใช้พระพุทธศาสนาด้วยชีวิตของตัวเองทั้งหมดนั้นเป็น

สิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ผู้ที่รู้บาลีขอได้โปรดพิจารณาคำว่า พุทธา ซึ่งแปลว่า พระพุทธเจ้าทั้งหลาย คำนี้ตามศัพท์แปลว่า ผู้ตรัสรู้ คือหมายถึงรู้อริยสัจสี่แจ่มแจ้ง ในธรรมจักกัปปวัตนสูตรตอนท้าย พระพุทธองค์ได้ตรัสไว้ว่า ถ้าหากพระองค์ไม่ทรงรู้แจ้งอริยสัจสี่อันมีปริวัฏ ๓ มีอาการ ๑๒ อย่างบริสุทธิ์บริบูรณ์โดยสิ้นเชิงแล้ว พระ-องค์ก็จะไม่ทรงปฏิญญาณว่าพระองค์เป็นพระสัมมาสัม-พุทธะได้ตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ข้าพเจ้ารู้สึกว่า คาถาชินบัญชรเพียงบทแรกนี้เท่านั้นก็ได้แสดงให้เห็นถึงปัญญาอันสุขุมลึกซึ้งของหลวงพ่อสมเด็จ ซึ่งชี้ให้เห็นถึงนโยบายหรือหลักการวิธีการเผยแพร่พระพุทธศาสนาที่ได้ผลอย่างแน่นอน ซึ่งเท่ากับพระรามปราบยักษ์ให้หมดไปจากโลก แต่นั้นก็ต้องรอเวลา เพราะในสมัยของหลวงพ่อสมเด็จนั้น คนที่จะฉลาดรอบรู้อะไรทุกอย่างเหมือนอย่างพิเภก มีฤทธิ์มีอำนาจมากเหมือนอย่างหนุมานและสุครีพนั้นยังไม่มี แต่มาในสมัยปัจจุบัน บุคคลที่มีฤทธิ์มีอำนาจ มีความฉลาดรอบรู้เรื่องต่าง ๆ ได้อย่างลึกซึ้ง

นั้นมีมาก และมีพอทีเดียวที่จะกวาดล้างความทุกข์ยาก ความลำบากซึ่งเปรียบเหมือนพวกยักษ์ให้หมดไปจากโลกได้ แต่ว่าคนเหล่านี้ต้องได้รู้แจ้งอริยสัจสี่หรือเข้าถึงเนื้อแท้ของพระพุทธศาสนา เขาจึงจะสามารถกวาดล้างความทุกข์ยากให้หมดไปจากโลกได้ จงสังเกตว่า พวกหนุมานและสุครีพเป็นต้นนั้น แม้จะมีฤทธิ์มีอำนาจสักเพียงไร แต่ถ้าไม่มีพระนารายณ์เป็นหลักในการทำสงครามปราบยักษ์เขาก็จะทำงานไม่ได้เป็นผลสำเร็จ คาถาชินบัญชรข้าพเจ้ารู้สึกว่า ใจความตอนที่สำคัญที่สุดก็คือสองบรรทัดแรกดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

สำหรับข้อความต่อมา ซึ่งเป็นคำที่เป็นไปในทำนองอัญเชิญหรือขอร้องให้พระพุทธเจ้าพระธรรมพระสงฆ์และพระอรหันต์ทั้งหลายมาประทับอยู่ที่นั่นที่นี่ทั่วร่างกายนั้น สำหรับคนที่ไม่เข้าใจหลักในการสร้างและเพิ่มพูนอำนาจจิต ก็อาจจะแลเห็นว่าเป็นเรื่องไม่มีเหตุผล แต่สำหรับคนที่เข้าใจหลักเกณฑ์ในเรื่องการสร้างและการเพิ่มพูนอำนาจจิตให้แก่ตัวเอง ก็จะมองเห็นถึงความฉลาดอันลึกซึ้งของหลวงพ่อสมเด็จ และยอมรับว่าคน

ขนาดหลวงพ่อสมเด็จซึ่งรู้ภาษาบาลีดี เข้าใจเรื่องราวของพระพุทธศาสนาเป็นอย่างดีนั้น ท่านมิได้ทำไปด้วยความงมงาย แต่กระทำไปตามหลักเกณฑ์ที่ถูกต้อง และสำหรับตัวท่านย่อมไม่มีปัญหาอะไรเลยว่า ในเมื่อท่านภาวนาคาถานี้ด้วยใจที่เป็นสมาธิและด้วยความเข้าใจข้อความทุกคำพูด แล้วอำนาจจิตจะไม่เกิดขึ้นและเพิ่มพูนขึ้นเรื่อย ๆ แต่สำหรับคนที่ภาวนาแบบนกแก้วนกขุนทองคือไม่รู้ความหมาย ถึงแม้ใจจะเป็นสมาธิในขณะที่ภาวนาแม้ว่าจะภาวนาบ่อย ๆ ทำอยู่เสมอ ก็เป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ที่จะมีอำนาจจิตศักดิ์สิทธิ์เหมือนหลวงพ่อสมเด็จ แต่ในเมื่อผู้ที่ภาวนามีความนับถือในหลวงพ่อสมเด็จ และในขณะที่ภาวนาใจก็เป็นสมาธิด้วย ผลที่จะได้รับนั้นย่อมมีอย่างแน่นอน เพราะอย่างน้อยก็เป็นการฝึกสมาธิ แต่ที่ดีอีกอย่างหนึ่งก็คือ ผู้ที่ภาวนาถึงคาถาชินบัญชรบ่อยๆ ด้วยความเคารพและด้วยใจที่เป็นสมาธิ อันนี้จะเป็นสื่อสำคัญอันหนึ่งที่ทำให้หลวงพ่อสมเด็จรู้ว่า ใครมีเรื่องที่ท่านจะต้องมาช่วย ในเมื่อเขาผู้นั้นภาวนาคาถานี้อยู่เสมอ เรื่องนี้ก็คล้าย ๆ กับในนิทานเรื่อง

ตะเกียงอาละดิน กล่าวคือ ที่ตะเกียงนั้นมียักษ์ซึ่งมีฤทธิ์มากเป็นเจ้าของตะเกียง และถ้าใครได้ตะเกียงนี้ไปก็ได้ชื่อว่าเป็นนายของยักษ์ตนนี้ แต่เขาก็มีคาถาอยู่บทหนึ่ง ซึ่งในเมื่อต้องการจะเรียกยักษ์ก็ต้องเอามือถูที่ตะเกียงแล้วว่าคาถา ยักษ์ก็จะมาทันที นี่เป็นเรื่องนิทานซึ่งมีเค้าความจริงอยู่ไม่น้อย แต่สำหรับในคาถาชินบัญชร เราจะไปหวังให้หลวงพ่อสมเด็จมาบันดาลหรือมาคุ้มกันอันตรายให้เสมอทุกครั้งไป หรือให้บันดาลอะไรได้ทุกอย่างตามที่เราต้องการนั้น ย่อมจะเป็นไปไม่ได้ ซึ่งในเรื่องนี้มีเหตุผลอยู่มากมาย ที่ว่าทำไมจึงไม่เป็นไปทุกอย่างตามที่เราปรารถนา ผู้ที่ต้องการทราบเหตุผลในเรื่องนี้โปรดหาอ่านจากหนังสือเรื่อง **สิ่งศักดิ์สิทธิ์** เพราะได้อธิบายมามากแล้วในหนังสือเล่มนี้

ต่อนี้ไปข้าพเจ้าจะอธิบายคำบางคำในคาถาชินบัญชร ซึ่งผู้ที่รู้บาลีมักจะเปลี่ยนแปลงคำบางคำของท่านหรือไม่เช่นนั้นก็อาจจะเข้าใจผิดว่า คำที่ท่านบอกมานี้ไม่ถูกตามหลักภาษาบาลี และคำอธิบายที่ข้าพเจ้าเขียนไว้ในที่นี้ ขอได้โปรดทราบว่าเป็นคำอธิบายของหลวง-

พ่อสมเด็จเอง ซึ่งเป็นผลมาจากข้าพเจ้าเองก็สงสัยคำหลายคำที่มีอยู่ในคาถานี้ เช่นคำว่า :--

มนุสฺสรา คำนี้ตามฉบับโดยทั่วไปจะเป็น *มุนิสฺสรา* ซึ่งแปลว่า *จอมมุนินทร์* หรือ*มุนีผู้เป็นใหญ่* แต่ท่านบอกว่าคำว่า **มนุสสรา** นี้มาจากคำว่า **มนุสฺส+สรา** แปลว่า **มนุษย์ผู้มีศร** ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบเหมือนพระราม ทั้งนี้เพื่อต้องการจะเน้นคำพูดในประโยคแรกที่ว่า พระพุทธเจ้าทั้งหลายได้ทรงสร้างศรของพระชินะไว้ ข้าพเจ้าได้บอกมาแล้วว่า คาถาที่ท่านแต่งนี้คำบางคำจะถือตามหลักไวยากรณ์เสมอไปไม่ได้ ท่านต้องการที่จะให้มีความหมายตามที่ท่านต้องการมากกว่าจะนึกถึงแต่หลักเกณฑ์ในทางไวยากรณ์ แต่ก็ให้มีความไพเราะ และให้สะดวกในการท่องจำด้วย และพร้อมกันนี้ก็พยายามให้ถูกต้องตามกฎของฉันทลักษณ์

สพฺเพ ปติฏฺฐิโต มยฺหํ คำว่า **ปติฏฺฐิโต** ในที่นี้ ตามหลักควรจะเป็น *ปติฏฺฐิตา* เพราะตัวประธานเป็นพหุวจนะ แต่ท่านบอกว่าท่านต้องการให้เป็นอย่างนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับคำต่อไป ซึ่งในที่นี้มีอีก

สองคำด้วยกันคือ *สีเส ปติฏฺฐิโต มยฺหํ; สงฺโฆ ปติฏฺฐิโต มยฺหํ* คำว่า ปติฏฺฐิโต ในสองประโยคนี้ ถูกตามไวยากรณ์ เพราะตัวประธานเป็นเอกวจนะ

โกณฺฑญฺโญ ปีตฐิภาคสฺมึ คำว่า ปีตฐิ-ภาคสฺมึ ควรจะเป็น *ปิฏฺฐิภาคสฺมึ* ซึ่งแปลว่า *ที่ส่วนเบื้องหลัง ปิฏฺฐิ* แปลว่า *ข้างหลัง* แต่ที่ท่านบอกเป็น **ปีตฐิ** นั้นท่านต้องการให้มีความหมายอีกอย่างว่า **ตั้งอยู่ในฐานะเป็นบิดา** เพราะพระอัญญาโกณฑัญญะเป็นองค์แรกที่ได้บรรลุมรรคผล จึงเท่ากับเป็นบิดาของคณะสงฆ์ต่อมา

เกสนฺเต ปีตฐิภาคสฺมึ คำว่า ปีตฐิภาคสฺมึ ในที่นี้ก็เหมือนกัน ซึ่งที่ถูกควรจะเป็น ปิฏฺฐิภาคสฺมึ เพราะจะให้มีความหมายว่าตั้งอยู่ในฐานะเป็นบิดาเหมือนคำแรกนั้นความหมายไม่ชัด แต่ที่ต้องให้เหมือนกันก็เพื่อให้สะดวกในการท่องจำเท่านั้น

อากาสํ วามโสตฺถเก คำว่า วามโสตฺถเก ควรจะเป็น *วามโสตเก* ซึ่งแปลว่าที่หูข้างซ้าย แต่ที่ให้ลงท้ายเป็น โสตฺถเก นั้น เพราะมาจากคำว่า โสต+

อตฺถ+ก เพื่อให้มีความหมายอีกอย่างว่าขอให้เป็นประ-โยชน์หรือเกิดความสวัสดีเช่นเดียวกับหูข้างขวา

โสภิโต มุนิปุงฺคโล คำว่า มุนิปุงฺคโล ที่ถูกคำนี้ควรจะเป็น *มุนิปุงฺคโว* แต่ท่านก็บอกว่าที่ให้เป็นมุนิปุงฺคโล ก็เพราะมีคำว่า โล และ โร ลงท้ายมาก่อนและต่อไปก็มีอีก ถ้าลงท้ายด้วยคำว่า โว จะทำให้ขัดในเวลาสวดหรือท่อง แต่ความหมายก็เหมือนกับคำว่า มุนิปุงฺคโว นั่นเอง

นลาเต ติลกา มม คำว่า ติลกา ตามศัพท์แปลว่า เมล็ดงา อันนี้ท่านอธิบายให้ฟังว่า ในที่นี้หมายถึง จุณเจิม คือจุดเล็ก ๆ กลม ๆ ซึ่งเกิดจากการเอานิ้วมือไปแตะที่แป้งแล้วมากดที่ใดที่หนึ่งเพื่อความเป็นสิริมงคล ในทำนองเดียวกับการเจิมเป็นสัญญลักษณ์ของเจ้าห้าพระองค์ ซึ่งถือกันว่าเป็นสิริมงคลอย่างสูง

เสสา ปาการลงฺกตํ ตามฉบับทั่วไปเป็น *เสสา ปาการสณฺฐิตา* หรือบางฉบับก็เป็น *เสสา ปาการลงฺกตา* คำว่า ปาการลงฺกตํ ในที่นี้ก็เหมือนกัน

ถ้าพิจารณาตามรูปประโยคอย่างผิวเผินก็ควรจะเป็น *ปาการลงฺกตา* หรือ *ปาการสณฺฐิตา* ซึ่งแปลว่า สำเร็จเป็นกำแพง ทำให้เป็นกำแพง หรือประดับด้วยกำ-แพง ส่วนคำว่า *ปาการสณฺฐิตา* แปลว่า ตั้งอยู่โดยเป็นกำแพง แต่ในฉบับที่ท่านบอกนี้ซึ่งเป็น ปาการลงฺกตํ นั้น ก็เพราะต้องการจะให้สอดคล้องกับคำข้างบน และต้องการให้มีความหมายว่า เป็นกำแพงกางกั้นอยู่ข้างบน

ชินา นานาวรสํยุตฺตา คาถาตอนนี้ในฉบับทั่วไปจะเป็น ชินาณาพลสํยุตฺเต หรือไม่ก็เป็น ชินานํ พลสํยุตฺเต ส่วนที่หลวงพ่อสมเด็จบอกเป็นอย่างที่พิมพ์ไว้นี้ ซึ่งในเมื่อพิจารณาดูทั้งประโยค ก็จะเห็นได้ว่าไม่ผิดไวยากรณ์ และได้ความดีดังที่ข้าพเจ้าแปลไว้แล้วนั้น แต่ถึงกระนั้น คำว่า ชินา ข้าพเจ้าก็สงสัยว่าคำนี้จะแปลว่าอะไรแน่? ท่านบอกว่าคำนี้ต้องการให้มีความหมายทั้งสองอย่าง คืออย่างหนึ่งแปลว่า เป็นของพระชินะ และอีกนัยหนึ่งแปลว่า เป็นเครื่องชนะ ซึ่งหมายความว่า พระสูตรหรือพระปริตรนอกจากที่กล่าวมาแล้ว ซึ่งเป็นของพระชินะคือพระพุทธเจ้า และเป็น

เครื่องชนะโรคภัยอันตรายต่าง ๆ และประกอบด้วยคุณอันประเสริฐต่าง ๆ นั้น จงมาเป็นกำแพงแก้ว ๗ ชั้น

วาตาปิตฺตทิสญฺชาตา คำนี้เมื่อพูดถึงตามไวยากรณ์แล้ว ควรจะเป็น *วาตปิตฺตาทิสญฺชาตา* แต่ที่ท่านต้องการให้เป็นอย่างนั้น ก็เพราะต้องการให้คำว่า **วาตา** ไปสอดคล้องคำว่า **ชินา** ข้างบน ซึ่งความหมายก็เป็นอย่างเดียวกันถึงแม้ศัพท์จะต่างกันบ้าง คือแปลว่า **เกิดแต่สมุฏฐานมีลมและน้ำดีเป็นต้น**

อเสสา วิญฺญํ ยนฺตุ คำว่า **วิญฺญํ** ในที่นี้ตามฉบับอื่น ๆ เป็น *วินยํ* ซึ่งแปลว่า *ความพินาศ* แต่ในที่นี้เป็น **วิญฺญํ** อันนี้ท่านอธิบายว่า ต้องการให้มีความหมายอย่างนี้คือ ไม่ว่าจะมีโรคภัยไข้เจ็บหรืออันตรายใด ๆ ก็ตาม ทั้งที่ระบุมาแล้วและที่ยังไม่ระบุถึงก็ตาม ถ้าจะเกิดขึ้นเมื่อใดแล้ว ขอให้รู้ตัวล่วงหน้า และให้รู้ถึงวิธีที่จะรักษาและป้องกันตลอดถึงรู้จักวิธีที่จะทำลายให้หมดไปด้วย เพราะฉะนั้นท่านจึงใช้คำว่า **วิญฺญํ** ซึ่งแปลว่า **การรู้แจ้ง**

ชินปญฺชรมชฺเฌหิ คำนี้ควรจะเป็น *ชินปญฺ-ชรมชฺฌมฺหิ* แต่ที่ให้ลงท้ายเป็น มชฺเฌหิ นั้น เพราะแยกศัพท์เป็น มชฺเฌ+หิ

ชิตนฺตรีโย จรามิ คำว่า **ชิตนฺตรีโย** ในฉบับทั่วไปจะเป็น **ชิตนฺตราโย** ซึ่งน่าจะเป็นคำที่ถูกต้องกว่า แต่หลวงพ่อท่านบอกเป็น **ชิตนฺตรีโย** นั้นถูกแล้ว เพราะคำนี้มาจากคำว่า ชิต + อนฺตราย +อินฺทริย ซึ่งท่านแปลว่า **ชนะอันตรายที่จะพึงมีแก่อินทรีย์ทั้งหลาย** คือคำว่า อนฺตราย นั้น ตัดคำข้างท้ายคือ -าย ออก และคำว่า อินทริย ตัดคำข้างหน้าคือ **อินฺทร** ออก เหลือ -ิย แล้วเอามาต่อกันสำเร็จรูปเป็น **อนฺตริย** และเมื่อมาต่อกับคำว่า ชิต ข้างหน้าจึงสำเร็จรูปเป็น ชิตนฺตรีย เข้ารูปประโยคเป็น ชิตนฺตรีโย

อีกคำหนึ่งที่ข้าพเจ้าสงสัยคือคำว่า **ปญฺชร** หรือ **บัญฺชร** คำนี้จะแปลว่าอะไรกันแน่ ตามศัพท์ก็แปลว่า **หน้าต่าง** แต่ในเมื่อพิจารณาดูถึงความหมายที่เข้ามาอยู่ในรูปของประโยค เช่นอย่างคำว่า **สมฺพุทฺธปญฺชเร** ถ้าจะแปลว่า **ในหน้าต่างของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า**

ก็รู้สึกว่าไม่ค่อยจะเข้าใจความหมาย แต่ท่านก็อธิบายว่า **ปญฺชร** ก็แปลว่า **หน้าต่างนั่นแหละ** แต่มีความหมายว่า **เหมือนเราอยู่ภายในหน้าต่างคือช่องที่พระพุทธเจ้า หรือพระสาวกทั้งหลาย หรือพระสูตรทั้งหลาย สามารถที่จะเห็นเราและคุ้มครองเราได้เสมอ** คือไม่ใช่ว่าเราไปอยู่ในที่ซึ่งพระพุทธเจ้าหรือพระอรหันต์ทั้งหลาย หรืออำนาจใด ๆ จะมองไม่เห็นเราหรือลอดเข้ามาช่วยเหลือเราไม่ได้ เพราะฉะนั้นเวลาแปลเป็นภาษาไทยว่า "ในหน้าต่างของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า" ฟังดูไม่ได้ความ จึงแปลเสียใหม่ว่า เครื่องคุ้มกันหรือเครื่องแวดล้อมหรือกรงธรรมอะไรทำนองนี้

คำอธิบายทั้งหมดเท่าที่เขียนมานี้ เป็นข้อความที่ข้าพเจ้าสงสัยและได้กราบเรียนถามท่าน ส่วนนอกจากนี้ข้าพเจ้าไม่สงสัย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไม่ได้เขียนไว้ และข้าพเจ้าก็ไม่รู้ถึงความมุ่งหมายของคนอื่นว่าจะสงสัยตรงไหนบ้าง แต่อย่างไรก็ดี สำหรับคนที่ไม่มีพื้นความรู้ในเรื่องบาลีหรือมีมาน้อย ก็คงจะสงสัยทุกคำและนั่นเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ที่ข้าพเจ้าจะต้องตอบปัญหา

เหล่านั้นทั้งหมดในที่นี้ และเท่าที่ข้าพเจ้าได้รับคำอธิบายมานี้ ซึ่งถ้ามามองดูด้วยสายตาธรรมดา เราก็เห็นว่าคุณศรีเพ็ญเป็นคนอธิบายทั้งหมด เพราะตัวหลวงพ่อสมเด็จเราไม่เห็น สิ่งที่เราเห็นก็คือเมื่อถามอะไร คุณศรีเพ็ญก็หลับตาไปชั่วครู่หนึ่ง ประเดี๋ยวก็ออกมาบอกว่าหลวงพ่ออธิบายอย่างนั้นอย่างนี้ ข้อเท็จจริงอย่างนี้ข้าพเจ้ารู้อยู่แก่ใจและรู้อย่างแจ่มแจ้งทีเดียวว่า เมื่อคนขนาดข้าพเจ้าซึ่งรู้บาลีดียังตอบปัญหาที่ข้าพเจ้าสงสัยไม่ได้แล้วทำไมคุณศรีเพ็ญจะตอบได้ เพราะคุณศรีเพ็ญไม่รู้บาลีเลย และดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า ข้าพเจ้ารู้แน่ว่า *คุณศรีเพ็ญไม่เคยเห็นคาถาชินบัญชรเลย แต่ทำไมจึงสามารถว่าคาถานี้ออกมาได้ ซึ่งก็เกือบจะเหมือนกับฉบับที่เขาลอกกันมาทุกอย่าง* ตัวคุณศรีเพ็ญเองภายหลังเมื่อได้คัดลอกถ่ายออกมาจากเทปและพิมพ์เรียบร้อยแล้ว เขาต้องใช้เวลาท่องตั้งหลายวันกว่าจะจำได้ทั้งหมด เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงถือว่า **การเข้าทรงครั้งนี้ทำให้ได้ข้อเท็จจริงที่พิสูจน์ได้อย่างขาวสะอาดว่า หลวงพ่อสมเด็จมาเข้าทรงจริง** ซึ่งไม่ว่าจะ

พิจารณาในแง่ไหน ๆ ก็ไม่มีทางที่จะอธิบายเป็นอย่างอื่นไปได้ แต่เป็นที่น่าเสียดายอยู่อย่างหนึ่งว่าในวันนั้นข้าพเจ้าไม่ได้ถ่ายรูปเอาไว้ และยังมีเรื่องอื่น ๆ อีกนับเป็นสิบ ๆ เรื่องซึ่งล้วนแต่ได้ข้อพิสูจน์ที่ชัดเจน แต่ก็ไม่ได้ถ่ายรูปเอาไว้อีกเหมือนกัน การทำงานในตอนนั้น ข้าพเจ้ายอมรับว่าเราทำกันอย่างบกพร่องในการบันทึกหลักฐาน และถึงแม้ในปัจจุบันนี้ก็เช่นเดียวกัน ทั้งนี้ก็เพราะข้าพเจ้าไม่มีความสะดวกในการทำงานหลายอย่าง คือแปลว่าเรื่องทุกอย่างต้องทำด้วยตัวเองเกือบทั้งหมด ข้าพเจ้าไม่กล้าที่จะรบกวนหรือขอร้องให้ใครเข้ามาช่วยเหลือ

และอีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้ายังไม่อยากที่จะให้เรื่องในทำนองนี้กลายเป็นข่าวครึกโครม ซึ่งจะทำให้ข้าพเจ้าต้องลำบากหลายอย่าง โดยเฉพาะก็คือจะทำให้ข้าพเจ้าไม่มีเวลาที่จะทำงานอย่างอื่น ซึ่งมีความสำคัญยิ่งกว่าที่จะมาสนใจอยู่แต่เรื่องการเข้าทรง หรือการติดต่อทางวิญญาณ แต่ถ้าหากเมื่อใดข้าพเจ้าพร้อมที่จะอุทิศ

เวลาให้กับประชาชนได้ทั้งหมด และข้าพเจ้าได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับส่วนตัวเรียบร้อยแล้ว การพิสูจน์ในเรื่องนี้ก็จะต้องทำกันอย่างเปิดเผยในที่สาธารณชน และจะต้องมีการบันทึกหลักฐานไว้พร้อมหมดทุกอย่าง อย่างน้อยก็เพื่อเป็นเครื่องยืนยันด้วยการพิสูจน์ออกมาให้ชัดเจนว่า **คนเราตายแล้วไม่สูญ ตายแล้วก็ยังมีชีวิต** ทั้งนี้เพื่อสนับสนุนคำสอนของพระพุทธเจ้าในส่วนที่ประชาชนทั่วไปไม่ค่อยจะเชื่อว่าเป็นความจริง

ชินปญฺชรคาถา

ตามที่คัดลอกกันมาจากที่ต่าง ๆ

คาถาชินบัญชรที่ข้าพเจ้านำมาพิมพ์ไว้ในหน้า ๘๗ นั้น เป็นคาถาที่หลวงพ่อสมเด็จได้มาบอกโดยวิธีการเข้าทรงดังที่ข้าพเจ้าได้ชี้แจงมาแล้ว ส่วนคาถาชินบัญชรที่จะพิมพ์ต่อไปนี้เป็นคาถาที่คัดลอกกันมาจากที่หลายแห่ง โดยเฉพาะต้นฉบับที่ข้าพเจ้านำมาพิมพ์ไว้ในที่นี้

ท่านเจ้าคุณพระสุวิมลธรรมาจารย์ วัดมหาธาตุ พระนคร ท่านได้รวบรวมมาจากที่หลายแห่ง และนำมาพิมพ์เป็นหนังสือธรรมบรรณาการแจกในงานรับสมณศักดิ์ เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๑๑ ข้าพเจ้าจึงขอถ่ายทอดนำมาพิมพ์ไว้ในที่นี้

อนึ่ง ข้าพเจ้าเคยกราบเรียนถามหลวงพ่อสมเด็จว่า *คาถาชินบัญชรหลวงพ่อแต่งเอง หรือว่าคัดลอกมาจากของเก่าที่มีอยู่แล้ว?* *หลวงพ่อสมเด็จได้ตอบว่า* **ท่านแต่งของท่านเอง** คาถาชินบัญชรที่มีมาแต่เดิมซึ่งได้คัดลอกกันต่อ ๆ มานั้นท่านได้เคยอ่านมาแล้ว แต่ท่านเห็นว่าข้อความที่แต่งเอาไว้แต่เดิมนั้นมีหลายตอนซึ่งท่านไม่เห็นด้วย เพราะฉะนั้นท่านจึงได้แต่งเสียใหม่โดยอาศัยเค้าคาถาเดิมที่มีมาแล้ว ด้วยเหตุนี้จึงได้มีข้อความหลายตอนแตกต่างจากที่มีมาในคัมภีร์เดิม

และต่อจากนี้ไปคือคาถาชินบัญชรฉบับที่ **อดีตท่านเจ้าคุณพระพิมลธรรม (อาจ อาสโภ ป.ธ. ๘)** วัดมหาธาตุ พระนคร ได้ตรวจชำระและได้แปลไว้ด้วย

ชินปญฺชรคาถา

๑

ชยาสนคตา พุทฺธา เชตฺวา มารํ สวาหนํ
จตุสจฺจาสภํ รสํ เย ปีวึสุ นราสภา

๒

ตณฺหงฺกราทโย พุทฺธา อฏฺฐวีสติ นายกา
สพฺเพ *ปติฏฺฐิตา* มยฺหํ มตฺถเก เต *มุนิสฺสรา*

๓

สีเส ปติฏฺฐิโต มยฺหํ พุทฺโธ ธมฺโม ทฺวิโลจเน
สํโฆ ปติฏฺฐิโต มยฺหํ อุเร สพฺพคุณากโร

๔

หทเย อนุรุทฺโธ จ สารีปุตฺโต จ ทกฺขิเณ
โกณฺฑญฺโญ *ปิฏฺฐิภาคสฺมึ* โมคฺคลฺลาโน น วามเก

๕

ทกฺขิเณ สวเน มยฺหํ อาสุํ อานนฺทราหุลา
กสฺสโป จ มหานาโม *อุภาสุํ วามโสตเก*

๖

เกสนฺเต *ปิฏฺฐิภาคสฺมึ* สุริโยว ปภงฺกโร
นิสินฺโน สิริสมฺปนฺโน โสภีโต *มุนิปุงฺคโว*

๗

กุมารกสฺสโป เถโร มเหสี จิตฺตวาทโก
โส มยฺหํ วทเน นิจฺจํ ปติฏฺฐาสิ คุณากโร

๘

ปุณฺโณ องฺคุลิมาโล จ อุปาลินนฺทสีวลี
เถรา ปญฺจ อิเม ชาตา นลาเต ติลกา มม

๙

เอเตสีติ มหาเถรา ชิตวนฺโต ชิโนรสา
ชลนฺตา สีลเตเชน องฺคมงฺเคสุ สณฺฐิตา

๑๐

รตนํ ปุรโต อาสิ ทกฺขิเณ เมตฺตสุตฺตกํ
ธชคฺคํ ปจฺฉโต อาสิ วาเม องฺคุลิมาลกํ

๑๑

ขนฺธโมรปริตฺตญฺจ อาฏานาฏิยสุตฺตกํ
อากาเส ฉทนํ อาสิ เสสา *ปาการสณฺฐิตา*

๑๒

ชินาณาพลสํยุตฺเต *สตฺตปาการลงฺกเต*
วสโต เม สกิจฺเจน *สทา สมฺพุทฺธปญฺชเร*

๑๓

วาตปิตฺตาทิสญฺชาตา *พาหิรชฺฌตฺตุปทฺทวา*
อเสสา ***วินยํ*** ยนฺตุ อนนฺตชินเตชสา

๑๔

ชินปญฺชรมชฺฌมฺหิ วิหรนฺตํ มหีตเล
สทา ป่าเลนฺตุ มํ สพฺเพ เต มหาปุริสาสภา

อิจฺเจวมนฺโต สุคุตฺโต สุรกฺโข
ชินานุภาเวน ชิตูปทฺทโว
ธมฺมานุภาเวน ชิตาริสงฺโฆ
สงฺฆานุภาเวน ชิตนฺตราโย
สทฺธมฺมานุภาวปาลิโต จรามิ ชินปญฺชเรติ

ชินปญฺชรคาถา นิฏฺฐิตา

คำที่พิมพ์ไว้เป็นตัวเอนนั้น คือคำที่ผิดจาก
ฉบับที่หลวงพ่อสมเด็จได้บอกไว้

คำแปล
โดย
อดีตพระพิมลธรรม (อาจ อาสโภ ปธ. ๘)

๑. สมเด็จพระนราสภสัมมาสัมพุทธเจ้าเหล่าใด *ขณะเมื่อประทับอยู่ณพระแท่นพุทธชัยอาสน์* ทรงได้ชัยชนะแก่พระยามาราธิราชกับทั้งหมู่บริพารแล้ว ได้ตรัสรู้ดื่มรสพระจตุราริยสัจอันประเสริฐสมดังพระพุทธประสงค์

๒. ขออัญเชิญสมเด็จพระบรมนายกสัมมาสัมพุทธเจ้าเหล่านั้น ซึ่งล้วนแต่ *เป็นผู้ยิ่งใหญ่กว่ามุนีทั้งปวง* มีจำนวนรวมกัน ๒๘ พระองค์ มีสมเด็จพระตัณหังกรสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นต้น จงเสด็จมาอยู่ ณ เบื้องกระหม่อมจอมขวัญของข้าพระพุทธเจ้า

๓. ขออัญเชิญสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จงเสด็จมาสถิตอยู่เบื้องบนศีรษะของข้าพระพุทธเจ้า ขออัญเชิญพระธรรม จงมาสถิตอยู่ในดวงเนตรของข้าพระพุทธเจ้า ขออัญเชิญพระอริยสงฆ์ผู้เป็นบ่อเกิดแห่งคุณงามความดีทั้งปวง จงมาสถิตอยู่ ณ อุระประเทศของข้าพระพุทธเจ้า

๔. ขออาราธนาพระอนุรุทธเถรเจ้า จงมาสถิตอยู่ในดวงหฤทัยของข้าพเจ้า พระสารีปุตตเถรเจ้า จงสถิตอยู่ ณ ส่วนเบื้องขวา พระอัญญาโกณฑัญญเถรเจ้า จงมาสถิตอยู่ ณ ส่วนเบื้องหลัง พระมหาโมคคัลลาน-เถรเจ้า จงมาสถิตอยู่ ณ ส่วนเบื้องซ้าย

๕. ขออาราธนาพระอานนทเถรเจ้ากับพระราหุลเถรเจ้า จงมาสถิตอยู่ ณ โสตเบื้องขวา พระมหากัสสปเถรเจ้ากับพระมหานามเถรเจ้า จงมาสถิตอยู่ ณ โสตเบื้องซ้าย

๖. ขออัญเชิญสมเด็จพระโสภิตสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้เป็นมหามุนีชั้นยอดเยี่ยม ทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระพุทธ-สิริ ทรงมีรัศมีแจ่มจ้าดุจดวงพระอาทิตย์ จงเสด็จมาประทับนั่งสถิตอยู่ ณ ชายผมส่วนเบื้องหลังของพระ-พุทธเจ้า

๗. ขออาราธนาพระกุมารกัสสปเถรเจ้า ซึ่งเป็นผู้แสวงหาคุณอันยิ่งใหญ่ มีวาจาอันไพเราะ เป็นบ่อเกิดแห่งคุณงามความดี จงมาสถิตอยู่ที่ปากของข้าพเจ้าเป็นนิจนิรันดร์

๘. ขออาราธนาพระมหาเถรเจ้าทั้งห้าพระองค์ เหล่านี้คือ พระองคุลิมาลเถรเจ้า พระอุบาลีเถรเจ้า พระ-ปุณณเถรเจ้า พระนันทเถรเจ้า และพระสีวลีเถรเจ้าจง มาบังเกิด ***เป็นรอยริ้วอยู่*** ณ ที่ตรงหน้าผากของข้าพเจ้า

๙. ขออาราธนาหมู่พระพุทธชิโนรส ชั้นพระ มหาเถรทั้งหลาย ๘๐ องค์ ซึ่งล้วนแต่เป็นผู้ชนะข้าศึก คือกิเลส รุ่งเรืองงามอยู่ด้วยเดชแห่งศีล จงมาสถิตดำรง อยู่ทั่วองค์อวัยวะน้อยใหญ่ของข้าพเจ้า

๑๐. ขอพระรัตนสูตร จงมาอยู่ส่วนเบื้องหน้าของ ข้าพเจ้า พระเมตตสูตร จงมาอยู่ ณ ส่วนเบื้องขวา พระธชัคคสูตร จงมาอยู่ ณ ส่วนเบื้องหลัง พระอัง-คุลิมาลสูตร จงมาอยู่ ณ ส่วนเบื้องซ้าย

๑๑. ขอพระขันธปริต พระโมรปริต และพระ อาฏานาฏิยสูตร จงสำเร็จเป็นหลังคากางกั้นอยู่เบื้องบน อากาศ พระปริตและพระสูตรที่เหลือเศษจากนี้ จง สำเร็จเป็นกำแพงล้อมรอบ

๑๒. เมื่อข้าพระพุทธเจ้าประกอบการงานของตน อยู่ในขอบเขตกรงธรรมของสมเด็จพระชินสัมมาสัมพุทธ-

เจ้า *ซึ่งล้อมรอบด้วยกำแพง ๗ ชั้น ประกอบด้วยพุทธอาณาและพลานุภาพอันมั่นคงในกาลทุกเมื่อเช่นนี้*

๑๓. ขอให้อุปัทวันตรายทั้งหลาย ทั้งภายนอกและภายในอันเกิดแต่เหตุต่าง ๆ มีลมกำเริบและดีซ่านเป็นต้น *จงถึงซึ่งความพินาศดับสูญไปโดยไม่มีเหลือ* ด้วยเดชอานุภาพของพระชินสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ทรงพระคุณอันยิ่งใหญ่ไม่มีที่สิ้นสุด

๑๔. ขอสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และหมู่พระอริยสาวกทั้งหลาย ซึ่งล้วนแต่เป็นชั้นมหาบุรุษอย่างประเสริฐทุก ๆ พระองค์เหล่านั้น จงช่วยรักษาข้าพระ-พุทธเจ้าผู้อยู่ ณ ภาคพื้นดิน ภายในใจกลางกรงธรรมของสมเด็จพระชินสัมมาสัมพุทธเจ้าตลอดกาลทุกเมื่อเทอญ

๑๕. ด้วยประการฉะนี้เป็นอันข้าพเจ้าได้คุ้มครองรักษาตนไว้ด้วยดีแล้ว และด้วยอานุภาพของสมเด็จพระชินสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอให้ข้าพเจ้าจงมีชัยชนะแก่อุปัทวะทั้งปวง ด้วยอานุภาพของพระธรรมเจ้า ขอให้ข้าพเจ้าจงมีชัยชนะแก่หมู่อริศัตรูทั้งปวง ด้วยอานุภาพ

ของพระอริยสงฆ์ ขอให้ข้าพเจ้าจงมีชัยชนะแก่อันตรายทั้งปวง

๑๖. ข้าพเจ้าเป็นผู้อันอานุภาพแห่งพระธรรมคุ้มครองรักษาแล้ว จะประพฤติปฏิบัติตนอยู่ภายในขอบเขตกรงธรรมของสมเด็จพระชินสัมมาสัมพุทธเจ้าตลอดไป ฉะนี้แล

จงสังเกตว่า คำที่ไม่เหมือนกับฉบับที่หลวงพ่อสมเด็จบอกนั้นได้พิมพ์เป็นตัวเอน ทั้งที่เป็นคำบาลีและคำแปล เพื่อให้สังเกตเห็นได้ชัด และมีอยู่ตอนหนึ่งตัวหนังสือเกือบเหมือนกัน และเรียงไว้ผิดลำดับกันด้วย คือที่ข้าพเจ้านำมาพิมพ์นั้นเป็นดังนี้ :—

ชินา นานาวรสํยุตฺตา　　สตฺตปาการลงฺกตา
วาตาปิตฺตทิสญฺชาตา　　พาหิรชฺฌตฺตุปทฺทวา
อเสสา วิญฺณํ ยนฺตุ　　อนนฺตชินเตชสา
วสโต เม สกิจฺเจน　　สทา สมฺพุทฺธปญฺชเร

ส่วนฉบับที่ลอกกันมานี้ เป็นดังนี้ :—

๑๒

ชินาณาพลสํยุตฺเต　　สตฺตปาการลงฺกเต
วสโต เม สกิจฺเจน　　สทา สมฺพุทฺธปญฺชเร

๑๓

วาตปิตฺตาทิสญฺชาตา พาหิรชฺฌตฺตุปทฺทวา
อเสสา วินยํ ยนฺตุ อนนฺตชินเตชสา

คำแปลไปเทียบดูตามตัวเลข บทไหนแปลว่าอะไร ได้เขียนเลขกำกับไว้ทุกบท ตั้งแต่เลข ๑ ถึง ๑๖

ในหนังสือเรื่อง **พระสมเด็จ** ซึ่งรวบรวมโดย **"ตรียัมปวาย"** ก็ได้คัดคาถาชินบัญชรฉบับของวัดมหาธาตุ ซึ่งสอบทานโดย **อดีตพระพิมลธรรม (อาจ อาสโภ ป.ธ. ๘)** มาพิมพ์ไว้ และได้ยึดถือคำแปลอย่างเดียวกับที่กล่าวมาแล้ว แต่ได้แปลเป็นร่ายดังต่อไปนี้

คาถาชินบัญชรคำร่าย

พระนราสภพุทธเจ้าเหล่าใดประทับชัยบัลลังก์สถิต ได้ทรงพิชิตพญามารพร้อมด้วยบริพารเสนา แล้วเสวยอมฤตรสาคือพระจตุราริยสัจประเสริฐสุด สมดังพระพุทธจำนงประสงค์ไว้

ข้า ฯ ขออัญเชิญไซร้ปวงพระพุทธเจ้าเหล่านั้น ยี่สิบแปดพลันครบพระองค์ทรงจอมมุนี บรรดามีพระตัณ-หังกรพุทธะเป็นอาทิ จงดำริสถิตพร้อมเหนือกระหม่อมจอมขวัญข้า ฯ

อันองค์พระศาสดาสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเบื้องศิรเกล้าข้า ฯ ขออาราธนาประทับ ขอน้อมรับซึ่งพระธรรมจุ่งประจำสองดวงเนตร พระสงฆ์เขตคุณธรรมสถิตซ้ำทรวงอุรา

ข้า ฯ ขออาราธนาพระอนุรุทธผลุดกลางใจ พระสาริบุตรไท้ปรากฏการณ์ ณ ด้านขวา พระโมคคัลลาน์สถิตเบื้องทิศซ้าย อีกทั้งฝ่ายพระอัญญาโกณฑัญญะ ณ เบื้องหลัง

แลรวมทั้งพระอานนท์เถระกับองค์พระราหุลเจ้าอัญเชิญเข้าประทับกับโสตรขวา ส่วนพระมหากัสสปะ-แลพระมหานามะนั้น สำเร็จพลันเบื้องโสตรซ้ายแห่งกายข้า

ขออาราธนาพระพุทธโสภิตมหิทธิเลิศ องค์ประ-เสริฐด้วยพุทธสิริรังสิจ้า ดุจพระสุริยาส่องสว่างกระจ่างฤทธิ์ จงสถิตซ่านสารพางค์หว่างขุมขน

บันดาลดลพระกุมารกัสสปะเถระเจ้า ผู้เพียรเผ้าแสวงบุญทรงคุณอเนก มีวาทะเป็นเอกพิจิตรคุณากรสถาพร ณ โอษฐ์ข้าฯเป็นประจำ

ขอน้อมนำทั้งห้าองค์มหาเถระ คือองค์ท่านปุณณะแลพระองคุลิมาลมี อีกพระอุบาลี พระนันทะและพระสิวลีเถรา บันดาลมาเป็นจุณกระแจะเจิมนลาตตู

อีกทั้งหมู่พระอสีติมหาเถระแปดสิบองค์ ซึ่งดำรงพระพุทธชิโนรสหมดกิเลส ล้วนเรืองเดชศีลพรตไพโรจน์ยิ่ง สถิตสิงทุกอวัยวะคละน้อยใหญ่

เบื้องหน้าไซร้จงบังเกิดรัตนสูตรนั้น เมตตสูตรพลันปรากฏ ณ เบื้องขวา องคุลิมาลสูตรสถิตเบื้องทิศซ้าย ธชัคคสูตรย้ายเยื้องผ้ายเบื้องหลัง

ขอเชิญทั้งขันธปริตรแลโมรปริตรสูตรา อีกอาฏานาฏิยสูตรอันสมบูรณ์ มาเพิ่มพูนคุ้มครองป้องเวหน เช่นนพดลเพดานอากาศอันประสิทธิ์

ส่วนพระปริตรและพระสูตรานานาพลัง ประดุจดังปราการแก้วเจ็ดชั้นคุ้มกันข้าฯ คือไม่ว่าจะประกอบการกิจชนิดใด เมื่ออยู่ในพุทธบัญชรแวดวรกาย

ขออุปัทวันตรายทั้งภายในแลภายนอก เช่นกองลมสำรอก ดีซ่าน อีกสมุฏฐานอื่นทั้งหลาย จงเหือดหายมลายสิ้นมิเหลือเศษ ด้วยพระชินเดชมหัศจรรย์อนันตรคุณ

พระทรงบุญปวงมหาบุรุษสุดประเสริฐ แลผู้เลิศพระอริยสาวกโปรดปกปัก แด่ข้าฯ ผู้พำนักในภาคพื้นพุทธบวร แห่งพระชินบัญชรในท่ามกลางตลอดกาล

ข้าฯ ได้รับอภิบาลเป็นอันดีฉะนี้แล้ว จึงคลาดแคล้วอุบัติเหตุด้วยพุทธเดชชินานุภาพ อาจบำราบหมู่อมิตรโดยอิทธิพระธรรมชัย แม้ผองภัยพระสังฆานุภาพปรามปราบลง

ข้าฯ ผู้คงพระสัทธรรมานุภาวะและพระชินบัญชรจึงอาจจรสวัสดีนิจนิรันดร์ เทอญ

อนึ่ง ในหนังสือเรื่อง **สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) เล่มที่หนึ่ง** ซึ่งรวบรวมโดย "**ฉันทิชัย**" และได้นำมาเผยแพร่ทางวิทยุกระจายเสียงเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๒ ต่อมาองค์การค้าของคุรุสภาได้จัดพิมพ์ขึ้นจำหน่ายเมื่อ

พ.ศ. ๒๕๐๗ ก็ได้นำคาถาชินบัญชรมาพิมพ์ไว้ ซึ่งส่วนใหญ่เหมือนกับฉบับที่ข้าพเจ้าได้มาโดยหลวงพ่อสมเด็จมาบอกโดยวิธีเข้าทรง ฉบับของ **"ฉันทิชัย"** นี้ ข้าพเจ้าก็ได้นำมาพิมพ์ไว้ในที่นี้ด้วย เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นถึงความแตกต่างกัน คำไหนที่ต่างกันท่านจะเห็นได้ชัดโดยที่คำเหล่านั้นได้พิมพ์เป็นตัวเอนดังต่อไปนี้

ชยาสนากตา พุทธา เชตฺวา มารํ สวาหนํ
จตุสจฺจาสภํ รสํ เย ปิวึสุ นราสภา
ตณฺหงฺกราทโย พุทฺธา อฏฺฐวีสติ นายกา
สพฺเพ *ปติฏฺ.ฐิตา* มยฺหํ มตฺถเก เต *มุนิสฺสรา*
สีเส ปติฏฺฐิโต มยฺหํ พุทฺธํ ธมฺโม ทวิโลจเน
สงฺโฆ ปติฏฺฐิโต มยฺหํ อุเร สพฺพคุณากโร
ทหเย อนุรุทฺโธ จ สาริปุตฺโต จ ทกฺขิเณ
โกณฺฑญฺโญ*ปิฏฺฐิภาคสฺมึ* โมคฺคลฺลาโน จ วามเก
ทกฺขิเณ สวเน มยฺหํ อาสุํ อานนฺทราหุลา
กสฺสโป จ มหานาโม *อุภาสุํ วามโสตเก*
เกเสนฺเต *ปิฏฺฐิภาคสฺมึ* สุริโยว ปภงฺกโร
นิสินฺโน สิริสมฺปนฺโน โสภิโต *มุนิปุงฺคโว*

กุมารกสฺสโป เถโร　　มเหสี *จิตฺรวาทโก*
โส มยฺหํ วทเน นิจฺจํ　　ปติฏฺฐาสิ คุณากโร
ปุณฺโณ องฺคุลิมาโล จ　　อุปาลีนนฺทสีวลี
เถรา ปญฺจ อิเม ชาตา　　นลาเต ติลกา มม
เสสาสีติ มหาเถรา　　ชิตวนฺโต ชิโนรสา
ชวนฺตา สีลเตเชน　　องฺคมงฺเคสุ สณฺจิตา
รตนํ *ปุรโต* อาสิ　　ทกฺขิเณ เมตฺตสุตฺตกํ
ธชคฺคํ ปจฺฉโต อาสิ　　วาเม องฺคุลิมาลกํ
ขนฺธโมรปริตฺตญฺจ　　อาฏานาฏิยสุตฺตกํ
อากาเส ฉทนํ อาสิ　　*เสสาปาการสณฺฐิตา*
ชินา นานาพลสํยุตฺตา　　สตฺตปาการลงฺกตา
วาตปิตฺตาทิสญฺชาตา　　พาหิรชฺฌตฺตุปทฺทวา
อเสสา *วินยํ* ยนฺตุ　　อนนฺตชินเตชสา
วสโต เม สกิจฺเจน　　สทา สมฺพุทฺธปญฺชเร
ชินปญฺชรมชฺฌมฺหิ　　วิหรนฺตํ มหีตเล
สทา ปาเลนฺตุ มํ สพฺเพ　　เต มหาปุริสาสภา
อิจฺเจวมนฺโต สุคุตฺโต　　สุรกฺโข ชินานุภาเวน
ชิตุปทฺทโว ธมฺมานุภาเวน　　ชิตาริสงฺโฆ *สงฺฆานุภาเวนาหํ*
ชิตนฺตราโย จรามิ　　*ธมฺมานุภาวปาลิโตติ* ฯ

คำแปลดังต่อไปนี้ ท่านเจ้าคุณพระศาสนโสภณ (เจริญ สุวฑฺฒโน ป.ธ. ๙) เจ้าอาวาสวัดบวรนิเวศวิหาร ได้แปลเอาไว้นานมาแล้ว ตั้งแต่สมัยมีสมณศักดิ์เป็นพระโสภณคณาภรณ์ ซึ่ง "ฉันทิชัย" ได้นำมาพิมพ์ไว้ในหนังสือเล่มที่ได้กล่าวอ้างมาแล้ว

พระพุทธเจ้าทั้งหลายเหล่าใด ผู้ไม่ต้องทำสายธนูและลูกศร ก็ทรงชนะมารพร้อมทั้งพาหนะ ทรงเป็นผู้เลิศในนรชน ทรงดื่มรสคือสัจจะ ๔ อันเลิศฯ

พระพุทธเจ้าทั้งหลายเหล่านั้น ๒๘ พระองค์ มีพระตัณหังกรเป็นต้น เป็นพระมุนีเจ้าผู้นำโลกทุกพระ-องค์ประดิษฐานอยู่บนกระหม่อมของข้าพเจ้าฯ

พระพุทธเจ้าประดิษฐานอยู่บนศีรษะของข้าพเจ้า พระธรรมเจ้าประดิษฐานอยู่ที่ตาทั้งสองฯ

พระสงฆเจ้าผู้เป็นอากรแห่งคุณทั้งปวงประดิษฐานอยู่ที่อุระประเทศของข้าพเจ้าฯ

พระอนุรุทธะประดิษฐานอยู่ที่หทัยฯ พระสารีบุตรประดิษฐานอยู่ ณ เบื้องขวาฯ

พระโกณฑัญญะประดิษฐานอยู่ ณ เบื้องหลังฯ พระโมคคัลลานะประดิษฐานอยู่ ณ เบื้องซ้ายฯ

พระอานนท์และพระราหุลประดิษฐานอยู่ ณ หูขวาของข้าพเจ้าฯ

พระกัสสปและพระมหานามทั้งสองประดิษฐานอยู่ ณ หูซ้ายฯ

พระโสภิต ผู้ถึงพร้อมด้วยสิริ เป็นพระมุนีผู้ประเสริฐ เพียงดังดวงอาทิตย์ส่องแสงสว่าง ประทับ ณ ที่สุดผมส่วนเบื้องหลังฯ

พระกุมารกัสสปเถระ ผู้มหาฤาษี ผู้กล่าวคำอันวิจิตร เป็นบ่อเกิดแห่งคุณนั้น ประดิษฐานอยู่ที่ปากของข้าพเจ้าเป็นนิตย์ฯ

พระเถระ ๕ พระองค์ ผู้มีคุณเด่นเหล่านี้คือ พระปุณณะ ๑ พระองคุลิมาล ๑ พระอุบาลี ๑ พระนันทะ ๑ พระสีวลี ๑ อยู่ที่หน้าผากของข้าพเจ้าฯ

พระมหาเถระแปดสิบพระองค์ที่เหลือผู้ชนะ ผู้เป็นสาวกของพระพุทธเจ้าผู้ชนะ รุ่งเรืองอยู่ด้วยเดชคือศีล สถิตอยู่ที่ ณ อวัยวะใหญ่น้อยทั้งหลายฯ

พระรัตนปริตรอยู่เบื้องหน้าฯ พระองคุลิมาล-ปริตรอยู่เบื้องซ้าย พระธชัคคปริตรอยู่เบื้องหลัง พระเมตตสุตตปริตรอยู่เบื้องขวาฯ

พระขันธปริตร พระโมรปริตร พระอาฏานาฏิย-สุตตปริตร เป็นหลังคาเครื่องปิดกั้นอากาศ พระปริตรที่เหลือสถิตมั่นเป็นกำแพงฯ

พระผู้ชนะทั้งหลาย ผู้ประกอบพร้อมด้วยกำลังต่าง ๆ ประกอบเป็นกำแพงเจ็ดชั้นฯ

อาพาธ ทั้งหลายเกิดจากลมและดีกำเริบเป็นต้น อุปัทวะทั้งภายนอกภายใน จงถึงความพินาสไปไม่เหลือ ด้วยเดชแห่งพระพุทธเจ้าผู้ชนะไม่มีที่สิ้นสุด

เมื่อข้าพเจ้ากล่าวบัญชรของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตามกิจของตนอยู่ทุกเมื่อ ขอพระพุทธเจ้าผู้มหาบุรุษประ-เสริฐเหล่านั้นทั้งหมด *จงอภิบาลรักษาข้าพเจ้าอยู่ในท่ามกลางแห่งบัญชร คือวงเขตอันกว้างใหญ่ไพศาลเพียงดังพื้นแผ่นดินทุกเมื่อ*

พระชินบัญชรมนต์คุ้มครองดีรักษาดีด้วยประการฉะนี้ ข้าพเจ้าเป็นผู้ชนะอุปัทวะด้วยอานุภาพแห่งพระ-

พุทธเจ้าผู้ชนะ เป็นผู้ชนะหมู่ข้าศึกด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมเจ้า เป็นผู้ชนะอันตรายด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆเจ้า เป็นผู้อันอานุภาพแห่งพระธรรมอภิบาลรักษาแล้วประพฤติอยู่เทอญ ฯ

คาถาชินบัญชรตามที่คัดลอกกันมาและถือกันว่าเป็นฉบับที่หลวงพ่อสมเด็จได้แต่งไว้นั้น ก็มีเท่าที่รวบรวมมาพิมพ์ไว้ให้ดูนี้เท่านั้น คาถาต่าง ๆ เหล่านี้จะต้องพิจารณาด้วยความละเอียด และต้องมีพื้นความรู้บาลีอยู่บ้าง ไม่เช่นนั้นก็จะเกิดความฉงนสนเท่ห์ ไม่รู้ว่าคาถาที่นำมาเปรียบเทียบซึ่งมีที่มาต่าง ๆ กันนี้มีความแตกต่างกันตรงไหนบ้าง การที่ข้าพเจ้าพยายามรวบรวมคาถาชินบัญชรจากที่ต่าง ๆ มาเปรียบเทียบไว้ให้ดูนี้ ก็เพื่อต้องการที่จะชี้ให้เห็นว่า :—

คาถาชินบัญชรที่หลวงพ่อสมเด็จมาบอกด้วยตัวของท่านเองโดยวิธีการเข้าทรงนั้น ควรจะยึดถือเป็นฉบับที่ถูกต้องและสมบูรณ์ได้เพียงไร

และอีกอย่างหนึ่งก็เพื่อเป็นข้อพิสูจน์ว่า:—

คาถาชินบัญชรที่ข้าพเจ้าอ้างว่าได้มาโดยวิธีการเข้าทรงนั้น ไม่มีการหลอกลวงแต่ประการใด เพราะฉบับต่าง ๆ เท่าที่มีอยู่ ก็ได้นำมาเปรียบเทียบไว้ให้ดูแล้ว ซึ่งจะเห็นว่ามีข้อความอยู่หลายตอนไม่เหมือนของเก่า

ฉะนั้นถ้าหากคุณศรีเพ็ญซึ่งเป็นคนทรงได้ท่องจำคาถานี้ไว้ก่อน ข้อความที่กล่าวออกมาในขณะเข้าทรงนั้นก็จะต้องเหมือนกับฉบับใดฉบับหนึ่งที่คัดลอกกันมา และที่น่าเชื่อที่สุดก็คือ:—

ส่วนที่แปลกออกไปนั้นมีความหมายดีกว่าที่คัดลอกกันมา

แต่บางคนก็อาจจะสงสัยต่อไปอีกว่า *ส่วนที่แปลกออกไปนั้นเป็นเพราะข้าพเจ้าได้แต่งเสียใหม่ แล้วก็ให้คุณศรีเพ็ญท่องจำเอาไว้ เพราะฉะนั้นในเวลาเข้าทรงจึงสามารถกล่าวออกมาได้อย่างนี้* ถ้าหากคนไหนจะสงสัยไปอย่างนี้อีก ข้าพเจ้าก็ไม่ขอแก้ตัวและไม่อธิบายอะไรทั้งสิ้น เพราะข้าพเจ้ารู้ดีว่าคาถาชินบัญชรนี้ข้าพเจ้าก็จำไม่ได้ เพราะโดยปกติข้าพเจ้าไม่ได้สนใจในเรื่องอย่าง

นี้ ข้าพเจ้ายอมรับว่าเคยเห็นเคยได้ยินมาบ้าง แต่ก็เพียงผ่าน ๆ และไม่เคยคิดที่จะท่องจำ เพราะโดยปกติข้าพเจ้าเป็นคนไม่สนใจเกี่ยวกับเรื่องของขลังเครื่อง-รางเวทมนต์คาถาที่ถือกันว่าศักดิ์สิทธิ์อย่างนั้นอย่างนี้ นี่คือความสัตย์จริง แม้ในปัจจุบันนี้ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้ใช้คาถาชินบัญชรเพื่อความศักดิ์สิทธิ์ดังที่คนทั้งหลายเชื่อถือ แต่ข้าพเจ้าเข้าใจเหตุผลของการใช้คาถานี้ และก็ยอมรับว่า ถ้าผู้ใดหมั่นภาวนาด้วยใจที่เป็นสมาธิและเข้าใจความหมายทุกคำ ก็สามารถที่จะมีอำนาจจิตเกิดขึ้นได้ แต่ถึงอย่างไร ข้าพเจ้าก็ยังคงยึดถือหลักที่ว่า **วิบากของแต่ละบุคคลคือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่เหนือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งปวง** เพราะฉะนั้นโดยใจจริง ข้าพเจ้าจึงสนใจแต่ในทางปฏิบัติเพื่อที่จะยกระดับจิตใจของตนเองให้สูงขึ้น สำหรับคนที่ได้รู้จักข้าพเจ้ามานานและได้อ่านหนังสือที่ข้าพเจ้าเขียนมามาก ก็ย่อมจะทราบได้ดีว่าข้าพเจ้ามีนิสัยดังที่กล่าวมา เพราะฉะนั้นจึงเป็นไปไม่ได้ที่ว่า คาถาชินบัญชรในส่วนที่แบ่ลกออกไปนั้น คือข้าพเจ้าได้แต่งเอาไว้เอง และก็เอามาอ้างว่าเป็นคำของหลวงพ่อสมเด็จ

ซึ่งผู้ที่คิดอย่างนี้ก็ต้องลงความเห็นว่า การเข้าทรงที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วนั้นเป็นเรื่องหลอกลวง

ใครจะคิดอย่างไรก็ตามข้าพเจ้าไม่สนใจ เพราะทุกคนมีสิทธิ์ที่จะคิดอย่างไรก็ได้ แต่ก็อย่าลืมว่า **คนเรามีวิบากมาอย่างไร ก็คิดได้เพียงแค่นั้น** และต่อจากนี้เพื่อต้องการที่จะชี้ให้เห็นว่า คาถาที่หลวงพ่อสมเด็จได้แต่งไว้นั้น ท่านก็บอกว่าท่านได้ดัดแปลงแก้ไขมาจากของเก่าที่มีอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นในลำดับต่อนี้ไป ข้าพเจ้าจะได้คัดลอกคาถาชินบัญชรซึ่งมีมาก่อนที่หลวงพ่อสมเด็จจะได้แต่งขึ้น เพื่อประโยชน์แก่ผู้ที่ต้องการจะศึกษาเรื่องนี้ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

ชินปญฺชรปริตฺตํ
ฉบับสิงหฬ

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส

๑

ชยาสนคตา วีรา เชตฺวา มารํ สวาหินี
จตุสจฺจามตรสํ เย ปีวิสุ นราสภา

๒

ตณฺหงฺกราทโย พุทฺธา อฏฺฐวีสติ นายกา
สพฺเพ ปติฏฺฐิตา มยฺหํ มตฺถเก เต มุนิสฺสรา

๓

สิเร ปติฏฺฐิโต พุทฺโธ ธมฺโม จ มม โลจเน
สํโฆ ปติฏฺฐิโต มยฺหํ อุเร สพฺพคุณากโร

๔

หทเย อนุรุทฺโธ จ สารีปุตฺโต จ ทกฺขิเณ
โกณฺฑญฺโญ ปิฏฺฐิภาคสฺมึ โมคฺคลฺลาโน หิ วามเก

๕

ทกฺขิเณ สวเน มยฺหํ อาหุํ อานนฺทราหุลา
กสฺสโป จ มหานาโม อุโภสุํ วามโสตเก

๖

เกสนฺเต ปิฏฺฐิภาคสฺมึ สุริโย ว ปภงฺกโร
นิสินฺโน สิริสมฺปนฺโน โสภิโต มุนิปุงฺคโว

๗

กุมารกสฺสโป นาม มเหสี จิตฺตวาทโก
โส มยฺหํ วทเน นิจฺจํ ปติฏฺฐาสิ คุณากโร

๘

ปุณฺโณ องฺคุลิมาโล จ อุปาลินนฺทสีวลี
เถรา ปญฺจ อิเม ชาตา ลลาเฏ ติลกา มม

๙

เสสาสีติ มหาเถรา วิชิตา ชินสาวกา
ชลนฺตา สีลเตเชน องฺคมงฺเคสุ สณฺจิตา

๑๐

รตนํ ปุรโต อาสิ ทกฺขิเณ เมตฺตสุตฺตกํ
ธชคฺคํ ปจฺฉโต อาสิ วาเม องฺคุลิมาลกํ

๑๑

ขนฺธโมรปริตฺตญฺจ อาฏานาฏิยสุตฺตกํ
อากาสจฺฉทนํ อาสิ เสสา ปาการสณฺจิตา

๑๒

ชินาณาพลสํยุตฺเต ธมฺมปาการลงฺกเต
วสโต เม อตฺรกิจฺเจน สทา สมฺพุทฺธปญฺชเร

๑๓

วาตปิตฺตาทิสญฺชาตา พาหิรชฺฌตฺตุปทฺทวา
อเสสา วิลยํ ยนฺตุ อนนฺตคุณเตชสา

๑๔

ชินปญฺชรมชฺฌฏฺฐํ วิหรนฺตํ มหีตเล
สทา ปาเลนฺตุ มํ สพฺเพ เต มหาปุริสาสภา
อิจฺเจวมจฺจนฺตกโต สุรกฺโข
ชินานุภาเวน ชิตูปทฺทโว
พุทฺธานุภาเวน หตาริสํโฆ
จรามิ สทฺธมฺมนุภาวปาลิโต

๑๖

อิจฺเจวมจฺจนฺตกโต สุรกฺโข
ชินานุภาเวน ชิตูปทฺทโว
ธมฺมานุภาเวน หตาริสํโฆ
จรามิ สทฺธมฺมนุภาวปาลิโต

๑๗

อิจฺเจวมจฺจนฺตกโต สุรกฺโข
ชินานุภาเวน ชิตูปทฺทโว
สํฆานุภาเวน หตาริสํโฆ
จรามิ สทฺธมฺมนุภาวปาลิโต

๑๘

สทฺธมฺมปาการปริกฺขิตฺโตสฺมิ
อฏฺฐาริยา อฏฺฐทิสาสุ โหนฺติ
เอตฺถนฺตเร อฏฺฐนาถา ภวนฺติ
อุทฺธํ วิตานํ ว ชินา ฐิตา เม

๑๙

ภินฺทนฺโต มารเสนํ มม สิรสิ ฐิโต โพธิมารุยฺห สตฺถา
โมคฺคลฺลาโนสิ วาเม วสติ ภุชตเฏ ทกฺขิเณ สาริปุตฺโต
ธมฺโม มชฺเฌ อุรสฺมึ วิหรติ ภวโต โมกฺขโต โมรโยนึ
สมฺปตฺโต โพธิสตฺโต จรณยุคฺคโต ภานุ โลเกกนาโถ

๒๐

สพฺพาวมงฺคลมุปทฺทวทุนฺนิมิตฺตํ
สพฺพีติโรคหนโทสมเสสนินฺทา
สพฺพนฺตรายภยทุสฺสุปินํ อกนฺตํ
พุทฺธานุภาวปวเรน ปยาตุ นาสํ

๒๑

สพฺพาวมงฺคลมุปทฺทวทุนฺนิมิตฺตํ
สพฺพีติโรคหนโทสมเสสนินฺทา

สพฺพนฺตรายภยทุสฺสุปินํ อกนฺตํ
ธมฺมานุภาวปวเรน ปยาตุ นาสํ

๒๒

สพฺพาวมงฺคลมุปทฺทวทุนฺนิมิตฺตํ
สพฺพีติโรคหนสมเสสนินฺทา
สพฺพนฺตรายภยทุสฺสุปินํ อกนฺตํ
สํฆานุภาวปวเรน ปยาตุ นาสํ

ชินปญฺชรปริตฺตํ นิฏฺฐิตํ

รตนปญฺชรคาถา

คัดจาก

สงฺขฺยาปกาสกฎีกา

๑

ชยาสนฺนาคตา วีรา ชิตฺวา มารํ สวาหนํ
จตุสจฺจามตรสํ เย ปิวึสุ นราสภา

๒

ตณฺหงฺกราทโย พุทฺธา อฏฺฐวีสติ นายกา
สพฺเพ ปติฏฺฐิตา มยฺหํ มตฺถเก เต มุนิสฺสรา

๓

สีเส ปติฏฺฐิโต โนสิ พุทฺโธ ธมฺโม ทฺวิโลจเน
สํโฆ ปติฏฺฐิโต มยฺหํ อุเร สพฺพคุณากโร

๔

หทเย อนุรุทฺโธ จ สารีปุตฺโต จ ทกฺขิเณ
โกณฺฑญฺโญ ปจฺฉาภาคสฺมึ โมคฺคลฺลาโน จ วามเก

๕

ทกฺขิเณ สวเน มยฺหํ อาสุํ อานนฺทราหุลา
กสฺสโป จ มหานาโม อุโภสุํ วามโสตเก

๖

เกสนฺเต ปิฏฺฐิภาคสฺมึ สุริโยว ปภงฺกโร
นิสินฺโน สิริสมฺปนฺโน โสภิโต มุนิปุงฺคโว

๗

ปุณฺโณ องฺคุลิมาโล จ อุปาลินนฺทสีวลี
อิเม ปญฺจ มหาเถรา นลาเต ติลกา วิย

๘

เต หิ เสสา มหาเถรา ชิตวนฺโต ชิโนรสา
ชลนฺตา สีลเตเชน องฺคมงฺเคสุ สณฺฐิตา

๙

รตนํ ปุรโต อาสิ ทกฺขิเณ เมตฺตสุตฺตกํ
ธชคฺคํ ปจฺฉโต อาสิ วาเม องฺคุลิมาลกํ

๑๐

ขนฺธโมรปริตฺตญฺจ อาฏานาฏิยสุตฺตกํ
อากาเส ฉทนํ อาสิ เสสา ปาการสงฺคตา

๑๑

ชินานํ พลสํยุตฺเต ธมฺมปาการลงฺกเต
วสโต เม อกิจฺเจน สมฺมาสมฺพุทฺธปญฺชเร

๑๒

วาตปิตฺตาทิสญฺชาตา พาหิรชฺฌตฺตุปทฺทวา
อเสสา วินาสํ ยนฺตุ อนนฺตคุณเตชสา

๑๓

ชินปญฺชรมชฺฌมฺหิ วิหรนฺตํ มหีตเล
สทา ปาเลนฺตุ มํ สพฺเพ เต มหาปุริสาสภา

๑๔

ภโต อิจฺเจวเมกนฺตํ สุรกฺโข ชินเตชสา
คุณากรสฺส สํฆสฺส ภเวยฺยํ สุขิโต อหํ

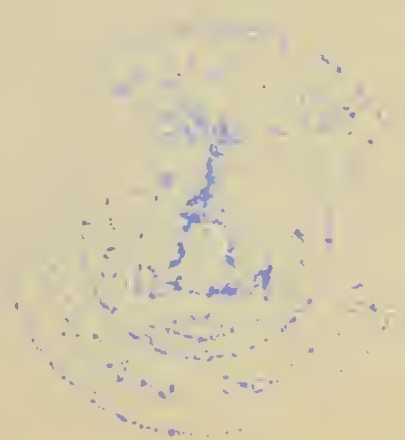
รตนปญฺชรํ นิฏฺฐิตํ

ที่ได้รับอนุญาตให้คัดลอกจาก
หนังสือ "สิ่งศักดิ์สิทธิ์" เล่ม ๒
และ "สาระสำคัญแห่งวิสุทธิมรรค"
มาลงไว้เป็นวิทยาในโอกาสนี้
ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณอาจารย์พร รัตนสุวรรณ
ซึ่งเป็นผู้สอนธรรมบทและฝึกวิธีปฏิบัติทางสมาธิ
และอาจารย์วศิน อินทสระ ซึ่งเป็นผู้สอนธรรมบท
แก่ข้าพเจ้าและภรรยามานานปีแล้วทั้งสองท่าน

ในนามของสกุลอุณหธูป ขอขอบพระคุณอีกครั้ง

ประมูล อุณหธูป

พิมพ์ที่
โพธิ์สามต้นการพิมพ์ 274/19 ถนนอิสรภาพ ธนบุรี โทร. 65460
นายเที่ยง เพียรประกิจ ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา
พ.ศ. 2514